

Stydět se za Něj

¹ Dobré ráno, přátelé. Je to dobré zde dnes ráno být. A myslím si, že jsem... Jsem tady, co se týče času bratra Neville, takovým vetřelcem. Seděl tam vzadu... dával si dohromady své téma a já jsem vešel dovnitř a on začal svůj text skládat a řekl: „Dobře...“ To mi připomíná minulé léta, kdy sem chodíval jeden barevný bratr, který se jmenoval bratr Smith, a sestra Crossová. Byli to moji velmi dobří přátelé. A když jsem večer vcházel do budovy, ten starý muž měl ve zvyku... měl bílý knírek. Nevím, jestli si na něj někdo z vás vzpomíná nebo ne. A on byl na pódiu, víte, a všichni zpívali „To je cesta do nebe“. A bratr Smith seděl asi takhle, víte. A když jsem vešel zadními dveřmi, byla tam jedna mladá dívka, hodně tmavé pleti, ona sedávala tam v rohu, a ona začala tleskat a říkala: „Vyvyšujte Jej,“ znáte tu písničku. Oni k tomu měli svůj vlastní nápěv. A pak z druhého rohu začal znovu někdo jiný: „Vyvyšujte Jej.“ No, oni to měli ve zvyku zpívat, když jsem vcházel do dveří. Já mám prostě tyhle lidi rád. A tak, ten starý bratr Smith si poposedl kousek dozadu, byl to člověk tiché povahy. A řekl: „Pojď dál, starší. Dopřej odpočinout svému klobouku.“ Neřekl: „Udělej si pohodlí,“ ale „udělej pohodlí svému klobouku.“

„Pojď dál, starší, dopřej odpočinout svému klobouku.“ A povstal a já jsem věděl, s čím začne, a už jsem se vezl, rozumíte. Řekl: „No, děti, víte, seděl jsem tam a byl jsem prostě zvědavý: ‚Pane, co mi dáš lidem říct?‘ (A neustále na mě pokyvoval hlavou.) A Pán mi řekl: ‚Nedám ti nic, co bys řekl.‘“ A pověděl: „Viděl jsem staršího Branhama, jak tam vzadu vešel dovnitř,“ a řekl, „no, Pane, začínám si prostě vzpomínat...“ No, a už jsem se vezl.

Bratře George Wrighte, jak se ti daří? Bůh ti žehnej, bratře Wrighte. Já opravdu... Ó, je to pravda? Bratr Lij Perry, on říká, že je tam vzadu. Kde jsi, bratře Lij? Neviděl jsem ho už dlouho... propánakrále. Teď bychom tu měli mít opravdové shromáždění. Lij Perry, George Wright a někteří z těch dalších starousedlíků, kteří tu bývali v té době, když jsme málem museli okenice držet na místě rukama — když zafoukal vítr. Je dobré vás vidět. Je s tebou sestra Wrightová? Je tu sestra Wrightová? Ona je tam vzadu také. Ano, přátelé. No, já... Sestra Perry, teď je všechny vidím. No, to je opravdu skvělé. Je to dobré být tady uvnitř. Je to dobré sedět na těchto místech; je to dobré být spolu.

Usilovně jsem se snažil, abych se sem vrátil, protože jsem měl na srdci břemeno. Právě jsem se vrátil z Afriky, jak všichni víte. A když jsem tam

dorazil, měl jsem pouze omezená víza, která mi nedovolovala kázat, protože by se najednou shromáždilo příliš mnoho lidí. Oni očekávali, že tam může každou chvíli vypuknout povstání, a proto mi nedovolili kázat, protože by se najednou shromáždilo příliš mnoho lidí. Jediný způsob, jak bych to mohl udělat, by byl, že bych se domluvil s nějakou organizací, uznanou vládou — ve vládě — která by mě pozvala. A pak by mi vláda automaticky poslala milici kvůli ochraně. Rozumíte, oni jsou prostě... tam se chystá povstání, a právě to k tomu potřebují. A to by se jim hodilo. Představitel vlády řekl, že naposledy, když jsem tam byl, že se sešlo asi čtvrt milionu lidí. A řekl: „Uvidíte, že to bude přesně ta věc, na kterou čeká komunismus, aby vypuklo povstání.“ A tak jsem nemohl kázat. Ti lidé tam stáli, mávali a volali: „Vzpomeň na moji matku. Vzpomeň na mého bratra, který umírá... mého...“ A já jsem stal za závorou, víte — za drátěným oplocením — a to způsobovalo, že jsem se cítil opravdu špatně.

² A vrátil jsem se domů a pomyslel jsem si: „No...“ Můj syn Josef, který je tam vzadu, se trochu zhoršil ve čtení, a měl... prošel v pořádku, ale musel to opakovat, nečetl dost plynule. A tak jsem si pomyslel: „No, budeme muset na chvíli zůstat doma,“ a řekl jsem si, „pokud zůstaneme doma, tak to dětem pokazí prázdniny.“ A tak jsme to trochu odložili, a přesunuli to na další část srpna a vrátili se sem na pár... na tři týdny.

³ Řekl jsem: „Myslím, že když tam budeme, že budu mít nějaká shromáždění. Pronajmeme si tu školní posluchárnu a budeme mít shromáždění od 28. až do 1. — shromáždění ve školní posluchárně. Chtěl bych kázat na téma vylití těch sedmi posledních číší.“ A tak jsme tam napřed zatelefonovali, ale byli jsme trochu zklamaní. Oni nám to už v té škole nechtějí pronajmout, kvůli tomu že se tam pak natlačí příliš mnoho lidí. A tak nemáme místo, kde bychom to udělali. A tak jsem se rozhodl, potom když jsme sem přijeli, místo toho... nejsme schopni sem vměstnat všechny ty lidi, pokud to ohlásíme... (tohle teď nebylo vůbec ohlašováno.) A tak kdybychom vměstnali všechny ty lidi... pokusili se je umístit tady v modlitebně, to bychom nedokázali, rozumíte. To by prostě... pět dnů tady, to by byla hrozná věc. A tak když jsem tam seděl a mluvil s bratrem Neville a s bratrem Woodem a těmi ostatními, rozhodli jsme se, že uděláme toto; když nemůžeme... Místo toho — to by nám zabralo pět bohoslužeb. To by bylo 28., 29., 30., 31. a 1. No, cítím, že pokud máme... Kdybychom začali příští neděli, mohli bychom mít dvě bohoslužby; v neděli ráno a v neděli večer (to je 18.) a pak pokračovat 25., mít shromáždění v neděli ráno a v neděli večer (to by dávalo čtyři bohoslužby); a potom 1. srpna mít v neděli ráno a v neděli večer (to by

bylo dohromady šest bohoslužeb). A v tom případě by to nezpůsobilo takovou tlačenicí, dostat ty lidi sem dovnitř. A myslím si... Nemyslíte si, že by to bylo lepší, než aby se tady všichni tlačili a mačkali dohromady, a podobně? A potom... Ty dvě bohoslužby bychom nějak zvládli a všichni by se dali nějak dohromady, ale pět večerů za sebou, to by bylo obtížné.

⁴ No, rád bych se setkal, zatímco jsem tady, s důvěrníky a se staršími. Začíná se to tak dít všude. Žijeme v těchto posledních dnech, kde Evangelium nemá to dominující postavení, jaké by mělo mít, nemá taková práva, jaká by mělo mít; všechno je zaseto politikou a takovými věcmi — prostě jako nějaká unie. A to je to, k čemu to nakonec směřuje, protože znamení šelmy musí přijít skrze sjednocení, jak víme, a tak my... protože se jedná o bojkot; nikdo nemůže kupovat ani prodávat, kromě toho kdo má znamení šelmy.

⁵ A tak, chci skrze starší zjistit... Cítím se být veden... Nikdy jsem v celém svém životě neměl ve svém srdci takový hlad po Bohu, jako mám teď, rozumíte. A chci si sehnat nějaký vlastní stan a zařízení, tak jak mi to Pán ukázal ve vidění, a věřím, že ten čas je právě teď nablízku. A chtěl bych vědět, zatímco jsem tady, proč nemůžeme získat tento stan. A pak kdybychom jeli, jako třeba když přijedeme sem do Jeffersonville — místo toho, abychom měli jeden nebo dva dny, nebo tři nebo čtyři, mohli bychom přijet, rozložit ten stan a mít dva nebo tři týdny, rozumíte, a nikdo proti tomu prostě nemůže nic namítat. Buď k tomu můžeme použít nějaké hřiště; a kdyby nás tam nepustili, určitě se najde nějaký farmář, který nám to dovolí na svém pozemku. Pronajmeme si pozemek jeho farmy a tam ho postavíme. Jediná věc, kterou bychom museli zajistit, abychom měli ještě nějaké pomocné budovy, a podobně, kde bychom mohli mít toalety, a to by se dalo jednoduše zařídit. A pak začneme mít naše bohoslužby takovýmto způsobem, protože to je na základě vidění od Pána, abychom to takhle udělali.

⁶ A když jsem včera přišel a zjistil, víte, že toto a tamto; a šel jsem po ulici a kolem procházel můj dobrý přítel a řekl: „Ahoj, Bille.“ Podíval jsem se na něj a on měl sněhobílé vlasy, a takové břicho, a to byl chlapec v mém věku! Běhávali jsme spolu po venku (byl to pohledný mladý chlapec), když jsem byl kluk. To způsobilo, že jsem se začal cítit tak trochu divně.

Můj malý syn Josef řekl: „Proč jsi smutný, tati?“

„Ó,“ řekl jsem, „neumím ti to vysvětlit, Josefe. Nedokážu ti to vysvětlit.“

⁷ A když se podívám na Lij Perryho, který sedí tam vzadu, a paní Perryovou. A zdá se jako by včera byli mladým černovlasým párem, který bydlel ve vedleším vchodu, když jsme měli tu starou dřevěnou loď a v noci jsme na řece chytali ryby — a teď je vidím oba bělovlasé. Víte, to ukazuje na jednu věc; je to takový bzučák, který se zapíná: „Už ti moc času nezůstalo!“ Vidíte?

⁸ A tak chci každý den mého života počítat pro Něj. A to, co mi ještě zůstalo, ten čas, který mi ještě zůstal, chci ho strávit někde a něco dělat — i kdyby to nebylo nic víc než stát někde na rohu ulice a vydávat svědectví k Boží slávě a cti. A z toho důvodu jsem tady. A mám takové malé tajné místo u Greens Mill v Indianě. To není město; je to divočina. A nějakí lidé to obsadili a nedovolí vám tam ani nohou vkročit; ale já tam mám jeskyni, kde by mě nikdo nenašel, když do ní zalezu. Přijdu tam v noci, a on nikdy nepozoruje, kdy přijdu a kdy odcházím. A on neví, kde ta jeskyně je a nedokázal by se k ní dostat, bez ohledu na to, kde je. A já tam chci odjet a promluvit si na chvíli s Pánem; cítím, že je to nutné.

⁹ Manželka, ona chce přijet... chce se vrátit a trochu ponavštěvovat své přátele, i Rebeka a Sára a ostatní; a tak jsme tu teď na ty tři následující týdny, bude-li vůle Páně.

¹⁰ A myslím si, že místo toho, abych se sem kvůli shromážděním tady v modlitebně snažil ty lidi namačkat všechny dohromady (samozřejmě, to nám patří — patří to Pánu... dal nám to a je tady klimatizace), *místo toho* bychom chtěli mít bohoslužbu v neděli ráno a bohoslužbu v neděli večer. To by umožnilo lidem se vrátit do jejich domovů a počkat až do toho příštího týdne.

¹¹ Nemyslím si, že bych mohl vzít a řádně vystihnout to vylití těch posledních číší, protože v tom je obsaženo velikánské poselství. Ale mohl bych se modlit za nemocné a udělat věci, které... mít poselství... tak jak mi je Pán dá — pro církve. V průběhu toho týdne odjedu někam sem do divočiny a budu studovat a v neděli ráno se vrátím a budu mít nedělní ranní bohoslužbu jako je tato a nedělní večerní bohoslužbu.

¹² Náš nejvzácnější pastor, bratr Neville... ptal jsem se ho, jestli by mu to vyhovovalo. To znamená, že bych mu vzal všechny jeho bohoslužby, a on byl víc než rád, že se toho kvůli tomu účelu vzdá.

A prostě... Bratr Capps, on má tuším také cestovní horečku; vidím, že tu není, i bratr Humes. A Pán přiměl zdejšího bratra Manna, aby převzal to místo... Víte, není to nádherné, jak Bůh koná věci? On má vždycky všechno přesně načasováno.

13 Když jsem přišel, uslyšel jsem někoho kázat, a řekl jsem si: „To snad...“ Myslím, že bratr Capps... On přijel do Tucsonu a myslím si, že byl ihned zklamán; měli jsme asi 45 stupňů celsia. On s tím nechtěl mít nic společného, a tak odjel — on a bratr Humes — a odjeli do Phoenixu. (Samozřejmě, tam bylo 46, 47, 48 stupňů.) Tam to bylo ještě horší, a tak myslím, že on to potom vzal do Texasu. On se snaží najít nějaké místo. Ale nechtějte být v tomto ročním období v Arizoně, to vám říkám.

14 Měli jsme tam v jeden den 60 stupňů (minulý pátek) ...60 stupňů u Parkeru. Tam bydlí bratr Craig, který je odsud ze sboru. Můžete rozbít vejce a ono se usmaží dřív, než dopadne na zem. Plivnete, a to vlhko se vypaří, je to prostě... Tam není žádná vlhkost nebo něco takového. V tomhle ročním období je to opravdu pečící trouba. Ale asi od listopadu, prosince a v lednu, to je báječné; ale když se blíží březen a duben, tak raději utečte, pokud se nechcete udusit.

15 A tak bratru Cappsovi a těm dalším se stalo, že přijeli právě v tom čase, který, si myslím, že je vyhnal. A možná, že to Pán udělal s určitým záměrem. Věřím tomu, že Bůh usměrňuje kroky spravedlivého.

16 Někdy se to zdá nesnadné. Tak jako jednoho dne na cestě do Afriky. Byl jsem si tak jistý, že jdu v Boží vůli, protože když jsem byl před rokem na jihu a pořádal jsem tam sérii shromáždění, a oni... Přemýšlel jsem, když jsem odcházel z té organizace, která *mi* řekla: „Můžeš přijet skrze Křesťanské obchodníky, ale my s tím nebudeme mít nic společného.“

No, nechci to házet na ty lidi... víte, vyvolávat konflikt. Chci, aby se cítili jeden vůči druhému dobře. Tak jsem prostě řekl: „Dobře...“ (napsal jsem jim dopis). Řekl jsem: „Pamatujte...“

17 Snažil jsem se po celá léta znovu dostat do Afriky, cítil jsem, že moje služba v Africe ještě není u konce. Nemám žádné... Proč bych měl odjízdit do Afriky, když mám šest set nebo sedm set měst právě tady ve Spojených státech, které mě zvou, rozumíte? Prostě přímo tady, nevyjímaje Kanadu, Mexiko, nebo některé z těchto *dalších* míst. Proč bych měl chtít tam jet? Ale v mém srdci je prostě něco, co mě táhne do Afriky. Ti lidé... je v nich něco, co miluju, a chci jet jen k těm barevným lidem, a je něco v tom... Mnozí z nich — ti vedoucí představitelé — oni necítí, že bych to měl udělat. Já chci jen ke svým barevným přátelům. Právě tam mě Pán povolal. A oni jsou v nouzi. Mnozí z těch lidí... Ti bílí si mohou dovolit lékaře a všechno ostatní, ale ti chudí domorodci tam žijí venku a z poloviny zahrívají... Cítím, že to jsou právě ti, kteří vypadají na to, že by to přijali. To jsou oni. Něco v tom je. Když se

dostanete do takového postavení, že jste tak chytrí, že všechno víte, tak s vámi Bůh nemůže nic udělat. Ale pokud se dostanete do takového postavení, kde budete ochotní naslouchat a učit se, pak je to Boží čas, aby k vám přišel a hovořil s vámi.

A tak jsem jim odepsal a sdělil jsem jim... řekl jsem: „Zapamatujte si, v soudný den, ať vás ty kostnaté ruce, které se budou zvedat z toho dýmu, odsoudí. Jejich krev bude na vás, ne na mně, protože já jsem se snažil asi deset let, abych se tam znovu dostal.“

¹⁸ A když jsem ten dopis odeslal, když jsem se vrátil, něco ke mně promluvilo: „Navštiv Sidneyho Jacksona; vydej se na loveckou výpravu.“ V té stejné době Pán promluvil k Sidneymu Jacksonovi a řekl: „Lev se žlutou hřívou, bratr Branham, táboření, Durban, velké shromáždění.“

¹⁹ On tady byl; on tu k vám mluvil. Mimochodem, my jsme pokřtili... On byl striktně proti křtu ve jménu Ježíše Krista a jeho žena ještě víc než on; ona by prostě odešla. Říkám vám, že jsem nikdy neviděl oddanější lidi. Oni tam na tom místě měli asi 150 kazatelů a pokřtili je ve jménu Ježíše Krista, a oni prostě v té zemi rozněcují oheň. To poselství se prostě šíří všude po celé Africe; piloti a významní muži přicházejí a dávají se pokřtít ve jménu Ježíše Krista.

²⁰ A tak jsem... Když jsem tam vyrazil, řeknu vám, že nikdy v celém svém životě jsem neměl tolik problémů, abych se tam dostal. A pak v poslední minutě — v té poslední minutě, když jsem měl odjet — na mém vízu bylo napsáno: „Není mu dovoleno konat žádný druh bohoslužeb; může přijet pouze na lov.“

²¹ No, bylo to zlé, ale já jsem řekl: „Je mi jedno, co dělá ďábel; nemám žádné potvrzení ohledně toho, co bratr Jackson řekl o tom lvu se žlutou hřívou a těch ostatních věcech. Nemohu ručit... ale vím, že mi Bůh řekl, abych navštívil Sidneyho Jacksona a jel na lov,“ a řekl jsem, „jedu.“ A někdy... Byla to jedna z největších cest; a zjistil jsem, v čem vězely ty potíže. A tak přemýšlím o říjnu, dá-li Pán, mohu se tam vrátit a mít shromáždění, a tak dále, s plnou spoluprací a se vším ostatním, rozumíte, teď v Africe. Přišel jsem na jádro té věci a zjistil, v čem to bylo, co to způsobilo.

Tady někdo píše, další něco řekne, a někdo jiný k tomu něco přidá a tam ten... ta nejlepší věc je jít a zjistit to sám; a teď vím, v čem byl ten problém a kde byla ta příčina. Bylo to kvůli tomu, že se spolu shromažďovalo tak hodně lidí, a vláda mi to nechtěla dovolit.

²² No, pokud Křesťanští obchodníci nebo jakákoli organizace, která by nás tam zavezla — pak vláda automaticky... Protože ta organizace je zastoupena u vlády, tak vláda zajišťuje ozbrojenou ochranu.

A kdyby se našlo dvacet pět lidí z jedné denominace a dvacet pět z jiné, oni to stejně nepřijmou. To musí být vedoucí té organizace, a Křesťanští obchodníci jsou nesektářskou organizací, která reprezentuje všechny církve — doktor Simon, který je tam vedoucím, je znamenitý muž; musel jsem se s ním setkat a promluvit si s ním — a oni si berou tato shromáždění *na starost*, a všechny ostatní církve do toho společně vstupují, vidíte. A věřím, že budeme mít jedny z největších shromáždění, jaká se kdy v Africe konala.

²³ Ale chtěl jsem poukázat na tohle: když víte, že se snažíte dělat to, co je správné, pokud se cítíte být vedeni něco udělat, tak to nejdřív zkontrolujte se Slovem a přesvědčte se, jestli je to podle Slova v pořádku; a potom ať vás nic nezadrží. Je mi jedno, kolik klacků vám hází dábel pod nohy, prostě běžte přes ně rovnou dál.

²⁴ Řekl jsem manželce, a řekl jsem bratru Woodovi, že když jsem sem přijel, a některým z přátel, se kterými jsem se včera setkal: pět let jsem tady skoro nevěděl, co si mám počít. Bylo to nervové... Vidíte, probuzení mezi církvemi pohaslo; všichni to vědí. Pociťujete to tady v této modlitebně; pociťujete to všude. Takový „dutý zvuk“ — pocit mrtvoty. Něco tu prostě není v pořádku; je to kvůli tomu, že to nadšení z probuzení lidi opustilo. Běžte do těch církví; uvidíte je, jak tam sedí a pastor se ze sebe snaží dostat nějaké poselství, a tak dále, a ihned obrátí řeč na nějaký večírek, který budou pořádat nebo něco takového. Zdá se, že všude je takový mrtvý „dutý zvuk“.

²⁵ Pozoruje to i Billy Graham. Oral Roberts... Pan Allen se dostal do nějakých potíží, pokud víte. Oral Roberts tam má ty budovy za padesát milionů dolarů, a tak dále; on má školu. A na misijním poli teď není nikdo.

²⁶ Odešel jsem odsud na základě vidění, že mám odjet do Tucsonu, abych poznal, co Pán chce, abych udělal. On se tam se mnou setkal, tak jak vám to tady řekl, že to udělá a... ta formace sedmi andělů, a řekl, abych se vrátil a že mělo být otevřeno sedm pečeti. A přesně to se stalo.

On řekl... Jednoho dne, když tam přijel bratr Wood, jsme šli na to samé místo, a vyhodil jsem do vzduchu kámen; a když dopadl na zem, On řekl: „Za den a noc [zapomněl jsem přesně ta slova] uvidíte Boží slávu.“ A příští den z oblohy sestoupil větrný vír, a my známe ten příběh, co se

stalo. Když se to zvedlo nahoru, oni se ptali, co to bylo. Řekl jsem: „V těch třech velkých explozích to vyslovilo tři slova.“ Ti muži zaslechli jenom ty exploze. Já jsem porozuměl, co bylo řečeno: „Soud udeří na Západní pobřeží.“ Dva dny potom se Aljaška téměř propadla. Všude dokola to burácelo, bylo zemětřesení a všechno možné... Jen se na ně podívejte; každý den zemětřesení a všude se to jenom třese.

²⁷ Moje poslední shromáždění... poslední shromáždění, které jsem měl... Tohle je vlastně moje první poselství, které od té doby kážu. Kázal jsem v Los Angeles v posluchárně Biltmore, a hovořil jsem na téma, jak si muž vybírá manželku. Pravděpodobně ten pásek máte. Řekl jsem, že to odráží jeho charakter a jeho ambice; totiž, že když si muž bere ženu, bere si mladou dívku, aby byla jeho manželkou, a bere si (víte) nějakou moderní dívku, takovou obyčejnou Rickettu, tak to prostě ukazuje, co je jeho... Jestli sežení s královnou krásy nebo královnou sexu, ať je to cokoliv, to ukazuje, co v tom muži ve skutečnosti je.

²⁸ Ale křesťan, on hledá v ženě charakter, protože on s tou ženou plánuje budoucí domov. On si hledá někoho, kdo bude vytvářet domov. A řekl jsem: „Tedy, Kristus, nám zde na základě svého Slova říká, jaký bude náš budoucí domov. A jaký druh manželky si On tedy zvolí? Někou denomináční prostitutku? V žádném případě! On si vybere ženu, která se bude vyznačovat Jeho Slovem, a taková ta nevěsta bude.“

Matouš 11:23; Lukáš 10:15

²⁹ A zatímco jsem tam byl, něco mě zasáhlo, a asi třicet minut jsem vůbec nevěděl, co se dělo. A přišlo proroctví. První věc, na kterou si vzpomínám, byla, že jsme bratr Moseley a Billy a já, šli venku po ulici. A bylo řečeno: „Ty Kafarnaum, které samo sebe nazýváš jménem andělů [To je Los Angeles, Město Andělů, rozumíte — andělé], které jsi vyvýšené do nebe, budeš svrženo do pekla; protože kdyby se ty mocné skutky, které se staly v tobě, staly v Sodomě, ona by stála až do dnešního dne.“ A já jsem si to vůbec neuvědomoval, rozumíte.

³⁰ A když jsem je napomínal — Kristus, když jsem Ho vyvyšoval — a říkal církvi... Řekl jsem: „Vy ženy, nezáleží na tom, jak se vám snažím kázat proti těmto věcem, které... Vy muži, vy kazatelé, vy jste se celou dobu protivili a děláte to pořád dál. Chováte se vůči tomu pohrdavě a přezíravě, jako kdyby Boží Slovo nebylo ničím.“

Matouš 11:23

³¹ A když jsem to pochopil, šel jsem... Řekl jsem: „Na to téma je někde nějaké místo Písma.“ A šel jsem a našel jsem, že to byl Ježíš, který káral Kafarnaum ležící na pobřeží. Ten večer, potom, co jsem se vrátil

domů, jsem nahlížel do Písem a vzal jsem dějepis, a Sodoma a Gomora byly kdysi prospívající města, byla to hlavní pohanská sídla světa. A víte, to město se následkem zemětřesení propadlo do Mrtvého moře; a Ježíš se postavil a řekl: „Kafarnaum, kdyby se skutky, které se staly v tobě, staly v Sodomě, zůstala by stát dodnes; ale ty teď musíš být svrženo do pekla.“ A asi dvě stě nebo tři sta let po Jeho proroctví, no, všechna ta města na pobřeží stojí dodnes kromě Kafarnaum, které leží na dně moře. Zemětřesení ho svrhlo do moře.

³² A pak jsem prorokoval: „Los Angeles se ocitne na mořském dně,“ a pak jsem se vrátil domů a odjel jsem do Afriky; a když jsem byl v Africe, bylo zemětřesení, a vědci... Mohli jste to vidět; vysílala to televize, jak se některé z těch velkých nádherných budov zřítily (v Los Angeles), a motel, a tak dále. A teď tam je... Od toho zemětřesení tam v zemi vznikla pěti nebo osmi centimetrová trhlinka, která začíná na Aljašce a prochází Aleutskými ostrovy, a zachází asi dvě stě padesát nebo tři sta kilometrů do moře a u San Diega vystupuje na pevninu a zahrnuje Kalifornii... nebo Los Angeles, a vystupuje *na povrch* znovu v severní části Kalifornie — u takového malého místa, které se jmenuje San Jose, hned tam pod ním. A ten vědec, který o tom mluvil, se kterým měli ten rozhovor (viděli jsme to v televizi), on řekl: „Tam pod tím víří láva.“ A řekl... oni... On řekl: „Když se nějaký veliký kus uvolní,“ řekl, „to bude...“

³³ A ten člověk — vědec — který s tím vedoucím vědcem hovořil, mu řekl: „Dobře, mohlo by se to potom celé potopit?“

On řekl: „Mohlo? Musí.“

Řekl: „No, jistě, pravděpodobně se to stane za mnoho a mnoho let.“

On řekl: „Může se to stát během pěti minut nebo se to může stát za pět let.“ On připustil pět let.

Ale tak jistě, jakože jsem tam stál pod tou inspirací a vyřkl soud nad Západním pobřežím, a pak jsem to sledoval v souvislosti s potopením Los Angeles — je s ním konec. To je pravda. To se stane. Kdy? Já nevím.

Ale, ó, co se stalo? Vy víte, že teď máme pouze šest kontinentů; měli jsme sedm. Ten jeden, který se potopil mezi Afrikou a Spojenými státy... Ó, to je historie; vy o tom víte.

³⁴ No, kdyby se to propadlo... Pak chci, abyste sledovali... To bylo kázání, ve kterém jsem o tom kázal... Myslím si, že bratr Lij Perry mohl být v té době v církvi diákonem, pokud vím. Ale řekl jsem: „Přijde čas

(nevěděl jsem o tom, dokud mi jednoho dne paní Simpsonová nepřinesla to kázání, a ono bylo sepsáno v malé knížce), že poušť... že se oceán rozlije daleko do pouště.“ To bylo před třiceti lety. A samozřejmě Saltonské moře je asi sedmdesát metrů pod hladinou moře, a pokud to veliké víření... země to takto spolkně spolu se stovkami čtverečních kilometrů — stovky a stovky čtverečních kilometrů, které se propadnou do země, a to způsobí přílivovou vlnu, která se dostane až do Arizony. Zcela určitě!

Matouš 24:7; Marek 13:8; Lukáš 21:25, 26, 28

Ó, my jsme na konci času! Slavná hodina! Zjevení se Pána Ježíše... On řekl: „Na různých místech budou zemětřesení, zmatenost času, úzkost mezi národy, lidská srdce budou selhávat strachem...“ A řekl: „Když se tyto věci začnou dít, pozvedněte hlavy, protože vaše vykoupení se blíží.“ Ó!

*Národy se hroutí, Izrael se probouzí,
znamení, která předpověděli proroci.
Dny pohanů jsou sečteny,
hrůzou obtíženy;
„vraťte se, ó rozptýlení do svého vlastnictví.“
(Buďte si jisti, že to uděláte.)*

*Den vykoupení je blízko,
lidská srdce selhávají strachem.
Buďte plni Ducha,
mějte lampy ozdobené a čisté.
Pohledte vzhůru! Vaše vykoupení je blízko.
(To je pravda.)*

*Falešní proroci lžou,
zapírají Boží pravdu,
že Ježíš Kristus je naším Bohem...*

Daniel 7:9

35 Viděli jste tehdy ten obrázek? Když ten obrázek otočíte na bok, ten obrázek s těmi sedmi anděly, kteří se povznegli nahoru... otočte ho doprava a tam je tvář Pána Ježíše, který se dívá znovu dolů na zem. Vzpomeňte si, když jsem kázal těch Sedm věků církve, nemohl jsem pochopit, proč tam Ježíš stojí s něčím bílým... kolem své hlavy; vždyť On byl mladý muž. Když jsem nahlížel zpět do Bible, tam bylo řečeno: „On

přistoupil k Odvěkému, jehož vlasy byly bílé jako vlna.“ Ježíši, když byl ukřižován, bylo pouze třicet tři a půl let.

³⁶ Zatelefonoval jsem bratru Jackovi Moorovi, teologovi. On řekl: „Ó, bratře Branhame, to je Ježíš ve svém oslaveném stavu.“ Řekl: „Po Jeho smrti, pohřbu a zmrtvýchvstání, On se k tomu vrátil.“ Pro teologa to znělo dobře, ale něco v tom nesedělo, něco *mi* v tom scházelo.

Matouš 17:5; Marek 9:7; Lukáš 9:35

³⁷ A když jsem přišel a začal kázat na téma prvního věku církve; tam to Duch svatý zjevil. (Máte to tam přímo ve svých Církevních věkách. Tuším, že ta kniha už přijde brzy z tisku — se všemi detaily ohledně toho.) A to ukazovalo, že Ježíš byl Soudcem. Je to bílá paruka, kterou měli ve zvyku nosit — dávali si na hlavu paruku a nosili ji jako soudci; v Anglii to dělají doposud. Když máte co do činění s nejvyšší autoritou... A když jsem ten obrázek pootočil, tam On byl — Jeho černé vlasy (můžete to vidět na boku Jeho brady) a bílá paruka nahoře. On je tou poslední autoritou, tou svrchovanou autoritou; řekl to dokonce sám Bůh: To je můj milovaný Syn... Jeho poslouvejte.

³⁸ Tam On je s těmi anděly, to poselství, které bylo sedmi... zlomením těch sedmi pečeti, které zjevilo semeno hada a všechny ty věci tady, a ukazuje to, že to je zahalení Jeho samého; je to Jeho svrchovaná autorita. On je svrchovanou postavou s parukou... se zahalením. Bible říká, že změnil své vzezření, nebo že se změnil — *En Morphe*. To slovo pochází z řeckého slova *En Morphe*, což znamená, „jako když řecký herec hrál více rolí“. Dnes On je jednou *postavou*, ale v dalším dějství je něčím jiným. On byl v tom prvním dějství Bohem Otcem, v tom dalším byl Bohem Synem, a Bohem Duchem svatým v tomto dějství. Tady Ho máte; Jeho Slovo je stále svrchované. My žijeme v těch posledních dnech.

³⁹ Když jsem se pak vrátil z Afriky... byl jsem trochu unavený. Rozumíte, je to prostě... Tam je teď noc, a vy se musíte přestavit; a potom, když už jsem se na ten čas přestavil, tak už jsme se museli vracet. Měli jsme báječnou cestu (loveckou výpravu), jednu z nejlepších, jakou jsem kdy ve svém životě měl. Billy má fotografie. Když bude mít čas, může vám to někde ukázat, a ukázat vám tu výpravu.

⁴⁰ Měl jsem sen. Vždycky se mi zdá, že jsem zpátky u Společnosti veřejných služeb. A tak jsem přemýšlel, že jsem *asi* při výkonu své práce byl tak trochu lajdák. Měl jsem... Oni mi dovolili, abych se sám rozhodl, a já jsem si myslel, že bych... Místo toho, abych šel a kontroloval vedení nebo vybíral účty nebo něco, co jsem měl dělat, tak jsem řekl: „No, jsem

si svým vlastním pánem.“ A šel jsem si prostě zaplavat. A když jsem tam na to místo přišel a svlékl si... tohle oblečení a oblékl plavky. Byl jsem tam sám a pomyslel jsem si: „Hele, to není správné. Společnost... jsem v *pracovní* době, a Společnost mě za to platí.“ Pomyslel jsem si: „To je zvláštní.“ A pak jsem uvažoval: „No, ty peníze, které jsem při pochůzce vybral...“ Dělal jsem zároveň hlídku a vybíral inkasa a řekl jsem si: „No, ty peníze, které jsem vybral na pochůzce, něco se mi s tím stalo; zatímco jsem tady tak skotačil, ztratil jsem všechny účtenky a služební peníze se mi smíchaly dohromady s mými. Jak se teď dozvím, kdo už účet zaplatil?“ A uvažoval jsem: „Jen proto, že jsem nedával pozor!“ Pomyslel jsem si: „To není správné. Teď můžu udělat jenom jednu věc; vrátit se ke svému vedoucímu a říct mu to.“ (To byl Don Willis.)

Řekl jsem mu: „Done, já jsem ztratil účtenky. Tady jsou všechny peníze, které mám, a peníze těch lidí jsou tu dohromady; nechám je tady u pokladní, a když ti lidé přijdou, oni budou mít ty stvrzenky, že mi zaplatili.“

41 Možná tu sedí lidé, od kterých jsem — vím, že tu jsou — od kterých jsem v těch dnech vybíral poplatky a dával jim k tomu účtenku. Víte, to bylo jenom deset procent, když jste včas nezaplatili; možná dolar a půl a přírážka byla patnáct centů. Mnozí z těchto lidí žili... My jsme se spolu rádi setkávali a hovořili, a oni prostě nechali své účty propadnout, abych k nim přišel a chvíli s nimi promluvil. Dali patnáct centů, víte, jen abychom se mohli posadit a na chvíli si promluvit, zatímco jsem vybíral jejich poplatky. A tak se mi to nahromadilo a vybral jsem tolik účtenek, že jsem je nemohl posbírat. No, myslel jsem si, že to je jediný způsob, jak to mohu udělat, a tehdy jsem se probudil.

42 To místo, kde bydlíme, sestro Larsonová (myslím, že ona tu není, ona k nám byla velice vlídná, a ona by nebyla ráda, že to o ní říkám, ale je to velice znamenitá žena); my jsme bydleli v jejích pokojích. Ona má dva byty, dva malé byty spojené dohromady. Pronajali jsme je oba... a já s manželkou spíme v tom druhém bytě, kde tak nějak přijímám návštěvy, když můžu... Je tam několik malých dvojlůžek. A když jsem se probudil, manželka ještě spala. A za chvíli se probudila, a já jsem na ni zamával, a ona se znovu podívala a několikrát zamrkala očima. Zeptal jsem se: „Spala jsi dobře?“

Odpověděla: „Ne.“

A já jsem řekl: „Měl jsem nejhroznější sen. Byl jsem zase znovu ve Veřejných službách.“ Řekl jsem: „Co jsem provedl?“

⁴³ Vzpomínám si jako malý chlapec... nebo mladý muž, jak jsem procházel podél všech těch elektrických vedení u Salemu, v Indianě, a na různých... když jsem přišel, koupil jsem si snídani — třeba misku ovesných vloček. Tam na tom horkém slunci a tak dále, tam by mi z jídla bylo špatně. A do drobných výdajů jsem uvedl deset centů. Vedoucí jednou přišel a řekl: „Víš, co říkali na poradě? ‚Kdo je ten omezenec, který si za snídani účtoval deset centů?‘“ Řekl: „Měl by sis započítat nejméně padesát centů.“ (Všichni víte, že padesát centů, to byla v té době velká snídaneň.)

A já jsem řekl: „No, já tolik nejím.“

On řekl: „No, ostatní si účtují padesát centů; ty bys to měl dělat taky.“

Řekl jsem: „Dobře, ale já to nevyužiju.“

Řekl: „Přesto si to vyúčtuj.“ (To byl můj vedoucí.)

Pomyslel jsem si: „Co mám dělat? Mám účtovat padesát centů a sním za deset centů.“ A tak jsem šel na ulici a našel nějaké malé děti, které neměly nic k snídani, a koupil jim za čtyřicet centů snídani.

⁴⁴ A tak jsem si pomyslel: „Dobře, co bych mohl... Možná to je to, co On proti mně má.“ Vzpomínám si, jak tady před nedávnem, jak oni jednou prováděli kontrolu a udělali nepořádek vzadu na dvorku a řekli: „Vyúčtuj si to.“ Víte, oni u těch pochůzek mají určitá práva, ale za spáchané škody musí zaplatit. Já jsem to sepsal a řekl: „Nic mi nedlužíte.“ Řekl jsem si: „To bude místo těch čtyřiceti centů. V průběhu té doby jsem možná utratil dvacet nebo třicet dolarů, když jsem to rozdával dětem. Možná to bude to...“ To se mi dál zdálo.

⁴⁵ A pak, měl jsem tam velký strom, pod kterým si hrály děti. A ti pochůzkáři... Teď už ty kontroly dělají z vrtulníku. A tak on přišel a zeptal se: „Bille, co kdybychom ten strom skáceli?“

„Ani nápad, nekácejte ho; my ho zkrátíme.“ Řekl jsem: „Bratr Wood a já ho zkrátíme.“

On řekl: „No, budu sem muset poslat toho člověka, abychom ho zkrátili.“

Řekl jsem: „Ale neskácejte ho.“

On řekl: „Ne, neskácím ho.“

A pak jsem odcestoval; a když jsem se vrátil, tak byl skácený — ležel na zemi. A pak se blížilo soudní řízení, rozumíte. Řekl jsem: „Dobře,

Pane, tímhle to bude urovnáno..." A tak jsem to zrušil; bylo to v pořádku, nechal jsem to prostě tak.

No, to se mi stále zdálo. A když jsem se další ráno probudil, řekl jsem: „No..." První věc, kterou ráno děláme, když vstaneme, je, že se spolu modlíme; a pak se také modlíme předtím, než jdeme večer spát. A pak když ona odešla, aby připravila dětem snídani, začal jsem se modlit. Řekl jsem: „Pane, musel jsem být hrozný člověk. Čím jsem se v životě provinil, že se stále nemůžu té Společnosti veřejných služeb zbavit?" Pak jsem se šel osprchovat, a když jsem se vrátil, zdálo se, jako by ke mně něco promluvilo: „Možná zanedbávám Jeho dílo." Pomyslel jsem si: „Během asi pěti let jsem nic neudělal, jen očekával na Něj."

Matouš 19:29; Marek 10:29, 30; Lukáš 18:29, 30

⁴⁶ Když jsem tam jednoho dne stál (oni nám tam postavili nový dům, a přišel bratr Moseley a mluvili jsme o tom), a já jsem řekl: „To je jenom malý dárek od mého Otce." A on začal plakat. Řekl jsem: „Vidíš, On řekl: „Jestliže opustíte vaše domovy, domy, pole, otce, matky, tak já vám dám domy, pole, otce, matky, a stonásobně víc v tomto životě a v budoucnu věčný život." Řekl jsem: „Vidíš, musel jsem opustit modlitebnu, kterou tolik miluju, můj dům, který mi tam Pán daroval — musel jsem to opustit. On mi prostě dal tady tenhle." Řekl jsem: „On je nádherný, vidíš." A on začal plakat.

⁴⁷ No, řekl jsem: „Musel jsem přijít sem a oddělit se — přijít sem na tuhle poušť." A uvažoval jsem: „Jsem zvědav, proč mě Bůh přivedl sem na poušť, kde není nic než štíři a jedovaté ještěrky?" A nejenže to je poušť — je tam horko — ale je to i duchovní poušť. Ó! Není tam vůbec žádný duchovní život. Církve jsou proti... Nikdy jste nic takového v životě neviděli. Nemáme ani církve, kam bychom mohli jít, nebo něco takového. A pak když... Ti lidé skoro duchovně umírají. Všímám si toho na lidech, kteří odtamtud pocházejí, vidím na nich ten rozdíl, když je sleduji, a tak... Když zůstáváte pod Duchem Božím, pak se váš život stává něžný, jemný; jako voda, která způsobuje růst této trávy a měkkých pupenů. Kdyby... tato tráva by v Arizoně nemohla růst, z těchto stromů by se staly kaktusy. Ty listy se prostě svinou a stanou se z nich trny. A tak je to, když nastane sucho v okolí církve: všichni se navzájem píchají, víte a... rozumíte. Je potřebná voda jemného deště, aby vás změkčila a způsobila růst listů, aby vytvořilo stín pro poutníka, který jde kolem.

⁴⁸ A tak, něco mi řeklo: „Možná zanedbáváš Boží dílo." A tak jsem se modlil o nějaké vidění. A Meda mi zrovna pořídila novou Bibli, a bratr

Brown z Ohia mi také dal novou Bibli — oba ve stejné době, bylo to na Vánoce a já jsem šel a vzal jednu z těch nových Biblí a řekl jsem: „Pane, v minulosti jsi měl Urim a Thummim.“

⁴⁹ A teď poslouchejte, dovolte, že řeknu toto. Protože oni nejsou... toto se... nenahrává — tohle shromáždění. Ptám se kvůli tomu — říkám to... Dovolte, že řeknu toto: Nedělejte to — to není dobré — ale já jsem řekl: „Pane, bývalo to tak, že když někdo měl sen, tak s tím šli k Urim a Thummim a tam to musel říct, a pokud se na Urim a Thummim rozsvítila ta světla (to nadpřirozené světlo), ten sen byl pravdivý.“ Řekl jsem: „Ale to kněžstvo a to Urim a Thummim už skončilo. Teď je Urim a Thummim tvoje Bible. Pane, nechtěl bych tohle už nikdy znovu udělat; prosil jsem tě a modlil jsem se, abys mi dal nějaké vidění a objasnil mi okolnosti, proč se mi stále zdají tyhle sny. V čem jsem se provinil? Jestli jsem udělal nějakou škodu... jestli jsem nějaké osobě na světě udělal něco špatného, dej mi to poznat; půjdu a napravím to. Jestli jsem dlužný Společnosti veřejných služeb, jestli jsem jim udělal něco špatného nebo nějaké jiné osobě, jestli jsem udělal nějakou špatnost vůči Tobě, dej mi to poznat; chci to dát do pořádku.“ Dejme to do pořádku teď, neodkládejme to na později; to už může být příliš pozdě; udělejme to teď.

⁵⁰ A řekl jsem: „Určitě je v tomhle Božím Slově od 1. Mojžíšové až po Zjevení něco, nějaká osoba, se kterou jsi jednal na tom stejném základě, ze kterého povstává moje otázka. Jestli někdo něco udělal, a Tys kvůli tomu proti nim něco měl, dej mi tedy, abych to místo v Bibli otevřel. A pokud někdo... cokoliv oni udělali, to mě nasměruje. Kde jsem se provinil, nebo něco chceš, abych udělal — nebo něco, co jsem neudělal — dovol mi takhle v Bibli uvidět nějakou postavu.“ A zavřel jsem oči a nechal volně otevřít Bibli a položil jsem prst na místo Písma a byla to 1. Mojžíšova 24:7: jak Eliezer, věrný Abrahamův služebník, ten vzor služebníka z Bible, jak byl vyslán, aby vyhledal nevěstu pro Izáka. Přešlo po mně mrazení.

1. Mojžíšova 24:3, 4

Jistě, to je moje... to je v souladu se zbytkem mého poselství: vytažení nevěsty. On řekl: „Přísahaj mi, že nevybereš nevěstu z těchto, ale půjdeš k mému vlastnímu lidu.“

1. Mojžíšova 24:5

A on řekl: „Co když ta žena se mnou nebude chtít jít?“

1. Mojžíšova 24:7, 8

On řekl: „Pak jsi té přísahy zproštěn.“ Řekl: „A Bůh nebes pošle svého anděla před tebou, aby tě vedl.“ A on hned vyrazil a začal se modlit

a setkal se s tou krásnou Rebekou, která se stala Izákovou nevěstou.

⁵¹ Prostě perfektní poselství, které se vrací k tomu Slovu: „Jdi a najdi tu nevěstu.“ To je závazek; a kvůli tomu jsem tady; to je to, co se snažím dělat, totiž vyvolat nevěstu.

⁵² Vzpomínáte si, jak tam v Kalifornii, to interview nevěsty... přehlídka (měl jsem to tady), jak se nejdřív objevila ta nevěsta, a já jsem ji viděl, jak procházela kolem, a potom přišla miss Ameriky, miss Asie a všechny — ó, byla to na pohled ta nejdopudivější věc — a pak kolem znovu prošla ta stejná nevěsta. A jedna z nich vystoupila z řady, a já jsem ji naváděl zpět do řady (byly dvě), a to je to, co jsem měl dělat: udržet tu nevěstu v řadě, hledat tu...

Řekl jsem: „Bože, vracím se domů, *chci* obnovit své sliby a *chci* začít od znova.“ A tak, to je to, co plánujeme udělat; kvůli tomu jsem tady.

Myslím si, že by to bylo dobré, kdybychom to tak udělali: začali 18., příští neděli ráno i večer a následující neděli a pak další neděli. Kolik z vás si myslí, že by to bylo dobré? Děkuji vám.

⁵³ A teď bych chtěl, abyste pro mě něco udělali. Jestli jste někomu dali zprávu, že tu bude shromáždění 28., mohli byste je znovu poinformovat, že jsme to nemohli udělat? Napište jim dopis nebo něco takového. Nechceme, aby lidé přijeli a byli zklamáni kvůli tomu, že jsme nedostali posluchárnu. Rozumíte, nemohli jsme ji dostat. A tak... myslím, že kvůli tomu poslednímu shromáždění, kdy jsme tam měli tolik lidí, a tak dále, oni prostě... Víte, jaká je veřejnost, a oni... No, žijeme prostě v posledních dnech, toť vše. A oni tvrdí, že lidé tam chodili dovnitř a vyrušovali v té škole, a že tam byli příliš brzo, a že udělali to nebo ono nebo ještě něco jiného, a že to místo bylo příliš natlačeno, a že by šéf protipožární ochrany udělal to a tamto, a tak... víte. A tak se připravíme na ty číše a na ty trouby... Chtěl bych se k tomu dostat; řekl jsem vám, že to chci udělat. Ony přišly v jiné souvislosti, a stejně tak ty číše přišly pod zněním těch trub; ale my tím chceme celým projít a přivést to... provázat to dohromady.

⁵⁴ Kolik z vás četlo něco z toho přepisu bratra Vayle, který to pro mne upravuje a dává tomu správnou gramatiku? Četli jste něco z toho? Ano? Dva nebo tři z vás. Myslím si, bratře Vayle, že jsi udělal kus dobré práce — opravdu dobrá práce. Myslím si, že na tom pracovala sestra Vayle a ty jsi to sepisoval. Ona byla... Vidíte, nejsem vždycky proti ženám; nebo ano, sestro Vayle?

⁵⁵ A teď, přečtěme si tady na patnáct dvacet minut něco z Písma.

A mám tady takovou malou knížku... Bylo mi řečeno, myslím, že to byl bratr Vayle, nebo kdo to byl? Tuším, že to byl Roy Borders. Bratr Vayle mi tu knížku koupil. Chci zpracovat takovou malou příručku. Ale jestli se někdo někdy podíval do toho, čemu já říkám poznámky... Například, když chci kázat o Jitřní hvězdě, tak si nakreslím hvězdu; a když chci kázat něco o... udělám si to všechno v symbolech, ve značkách. Nikdo by ani nevěděl, co to bylo.

⁵⁶ No, když jsem někde venku a něco mi přijde na mysl, vezmu... Někdy třeba jedu autem, auto poskakuje nahoru a dolů a já si to poznamenám a říkám to a tamto, a dělám si malé značky a poznamenávám si přechody a všelijaké věci. Jako kdybych chtěl kázat o sestoupení té hvězdy, a nakreslím pyramidu — nakreslím ji sem — a nakreslím pěticípou Davidovu hvězdu, jak na to sestupuje; a takhle vím, kde se v těch Písmech pohybují. A Mojžíš, on udělal určitou věc... *a já si tu udělám* něco podobného malým krutím stezkám¹. Mám jich tu několik, a dnes ráno jsem uvažoval, když jsem přemýšlel, že bych tady během několika minut na toto téma promluvil, které tu mám poznamenané (možná mi to zabere dvacet minut) a potom... Nebudu brát večerní bohoslužbu bratru Nevillovi. Chtěl bych si dnes večer odpočinout a poslechnout si jeho; a pak, dá-li Pán, příští neděli ráno začneme s těmi bohoslužbami. A vy všichni mi pomozte a budeme se modlit, protože jsem to měl na srdci, abych se pokusil...

⁵⁷ Oni řekl: „Dobře, mohli bychom jet do Louisville nebo do New Albany,“ ale to shromáždění mělo být pro Jeffersonville. Do Louisville a New Albany pojedou někdy jindy, ale tohle se mělo konat tady v Jeffersonville.

No, skloňme na chvíli naše hlavy, zatímco... Mluvil jsem tu k vám asi třicet minut; mluvmе teď na chvíli s Ním.

⁵⁸ Pane Ježíši, jsme opravdu nad naše pomýšlení, nad naše porozumění, požehnanými lidmi, protože kdyby se mezi námi nacházel někdo slavný, třeba nějakí lidé z nějaké jiné země nebo nějaký diplomat, tak bychom si pomysleli, jak velké to je mít mezi námi takovou vznešenou osobu. Ale dnes máme Boha nebes nejen mezi námi, ale v nás, který v nás přebývá a žije skrze nás svůj život. A my jsme za to, Pane, tak vděční. Převyšuje to samozřejmě naše chápání.

⁵⁹ A teď, když jsem mluvil o těch shromážděních... a o cestě do Afriky a o těch věcech, které jsme se snažili uspořádat pro těchto několik

¹ Myšlenková mapa

dnů tady v Indianě... A tak nebo onak, Pane, možná nás Ty táhneš k tomu stanu, aby se vyplnilo to vidění. A tak, buď vůle Tvá; my jsme to provedli tímto způsobem, podle našeho nejlepšího porozumění. A tak se modlíme, Pane, pokud by v *tom* bylo něco v rozporu s Tvou vůlí, dej nám to vědět, abychom věděli, jakým způsobem provést Tvou dokonalou vůli.

Požehnej nás teď v průběhu těch několika minut. Promlouvej k nám skrze své Slovo, Pane, protože Tvoje Slovo je pravda. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

Marek 8:34–38

60 Otevřeme si teď Bible v evangeliu Marka v osmé kapitole. [Bratr Branham mluví s někým na pódiu.] No, jen takové malé poselství, které k vám mohu promluvit ze Slova, poté co jsem vám vydal svědectví o té cestě, a tak dále. Marek osmá kapitola a začneme třicátým čtvrtým veršem... třicet... vezmeme třicátý... a do konce této kapitoly. Rád čtu to, co On řekl, protože vím, že to je pravda. Tedy:

Potom svolal zástup se svými učedníky a řekl jim: „Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.

Kdokoli by si totiž chtěl zachránit duši, ztratí ji, ale kdokoli ztratí svou duši pro mne a pro evangelium, ten ji zachrání.

Vždyť co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale uškodil své duši?

A co dá člověk na oplátku za svou duši?

Kdo by se totiž v tomto cizoložném a hříšném pokolení styděl za mne a za má slova, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde ve slávě svého Otce se svatými anděly.“

Marek 8:38; Lukáš 9:26

61 Chci z toho místa vzít takové malé téma (pokud by to tak mohlo být nazváno), které bych nazval „Stydět se“. Víte, líbí se mi to: „Kdokoli by se styděl za mne a za má slova, já se budu stydět za něj.“

Tedy, to slovo stydět se je možné také přeložit „být v rozpacích“. Víte, je to něco, co... jste konfrontováni s něčím, co vás uvádí do rozpaků — a stydíte se.

62 A další věc, to, že se stydíte, to ukazuje, že si tím, o čem mluvíte, nejste jisti. Pokud víte, o čem mluvíte, a jste si ohledně toho jistí, že víte,

o čem mluvíte, tak to dokážete říct komukoliv. Nestydíte se za to. Ale když cítíte, že z toho místa chcete utéct, to ukazuje, že si tím nejste jisti.

Všimněte si, že v dnešní době toho máme tolik, zejména na téma, o kterém mluvím, *Stydět se za Slovo*.

Jan 1:1, 14; Židům 13:8

Tedy, On a Slovo je totéž: Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh... A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi... totéž včera, dnes i na věky.

Marek 8:38; Lukáš 9:26

63 A tak: „Kdo se stydí za mne a za mé slovo [a On a Jeho Slovo jsou jedno, a tak stydět se za Jeho Slovo v této hříšné současné generaci], já se budu stydět za něj!“

Marek 16:17

No, dnes si můžeme všimnout, že když se někdo zeptá: „Jsi křesťan?“, tak je velice populární odpověď: „Ó ano, jsem křesťan,“ rozumíte. „Ale věříš Slovu Božímu v tom místě, kde říká: ‚Tato znamení budou provázet ty, kdo věří?‘“ Ó, každý kazatel se začervená, vidíte. Stydíš se, řekneme, za Božské uzdravení? Stydíš se za plné Evangelium? Stydíš se za své letniční prožití? Pak se stydíš za Jeho Slovo. *Vždyť to je Jeho Slovo, které se v tobě stalo tělem.*

Židům 1:1

64 A tak, Jeho Slovo musí žít samo o sobě v každé generaci. Ono žilo za dnů Mojžíše, protože v tom dni, jak říká Bible v epištole k Židům v první kapitole: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky...“ A ti proroci... Církev byla celá tak zamotaná, že když ti proroci *přicházeli*... Ti odvážní Boží poslové, oni přišli, aniž by měli církev; bez denominace, bez organizace, bez ničeho, a stavěli se na odpor králům, královstvím, církvím a všemu ostatnímu.

65 Když ti kněží byli přivedeni před... oni byli přivedeni před ty kněze a oni se nestyděli, protože měli to bezprostřední „Tak praví Pán!“ Pokud si všimnete, ten prorok ve Starém zákoně v jistém slova smyslu, když řekl „Tak praví Pán“ — no, sledujte ho — on vystupuje přímo na místě Boha. Všimněte si, když On před něj položil „Tak praví Pán,“ on se úplně přímo podřídil Bohu a jednal jako Bůh; pak přinášel své poselství, což byl Bůh promlouvající skrze něj „Tak praví Pán!“

66 Uvažuji o těch prorocích v dávných dobách, jak přicházeli s tím poselstvím a uváděli do rozpaků krále, a způsobovalo to, že lidé se cítili nepohodlně — dokonce i kněží. Cítili se nepohodlně, protože oni měli být vůdci, náboženskými představiteli; a když to Slovo přicházelo

takovýmto způsobem, ono je odhalovalo a oni byli v rozpacích nebo zahanbeni.

A častokrát to vidíme, ne až tak... ale dnes velmi často, že lidé... Vy říkáte: „Já jsem křesťan.“

„A přijal jsi Ducha svatého, když jsi uvěřil?“

„No... no!“

Vidíte, to je uvádí do rozpaků.

⁶⁷ Někdo řekne: „Ty patříš tam do té skupiny, která dělá tolik rámusu a drží se všech těch nesmyslů o Božském uzdravení?“ Mnohokrát křesťané couvnou. Oni to rádi řeknou, pokud mají nějakou denominaci: „Já jsem baptista“; „já jsem presbyterián“; „já jsem luterán“. Za to se nestydí, ale když přijde na to být křesťanem, který dokáže vzít Boží Slovo prostě takové, jaké je, tak se za to stydí.

„Nepatřím k žádné denominaci,“ rozumíte. Oni se to stydí říct. Oni musí být jako zbytek tohoto světa, reprezentovaní nějakou organizací.

⁶⁸ No, právě nedávno k tomu došlo. Za dnů Luthera, když ses přiznal, že jsi luteránem, následovníkem Luthera, no, ze strany Katolické církve to téměř znamenalo smrt. Ve dnech Wesleye, když se dozvěděli, že ses vzepřel Anglikánské církvi, tak to ze strany anglikánů znamenalo téměř trest smrti, když jsi řekl, že jsi metodista. V letničních dnech to byla skoro hanba říct, že jsi letniční, protože jsi byl okamžitě považován za náboženského fanatika nebo nějakého mluviče v jazycích nebo něco takového. No, oni se zorganizovali a odešli s tou celou zbývající skupinou.

⁶⁹ A teď, když se blíží ten čas vyvolání, kdy nepatříte k ničemu z toho, je to velice populární říct: „Já jsem letniční“; je to velice populární říct: „Jsem presbyterián; jsem luterán“. Ale co... Blíží se čas, kdy budeš muset vystoupit a postavit se za Slovo. „Já k ničemu z toho nepatřím.“ To... to uvádí do rozpaků.

Marek 8:38; Lukáš 9:26

Ježíš řekl: „Jestli se za mě stydíte, tak já se budu stydět za vás.“ Proč by se On měl za vás stydět? Protože tvrdíte, že jste Jeho, a přitom Ho nenásledujete.

Co kdybych řekl: „Tenhle malý chlapec, to je můj syn.“

On by se otočil a řekl: „Kdo? Já že jsem tvůj syn? Co si to o mně myslíš?“

⁷⁰ Tím bych se ocitl v rozpacích, a i tvůj syn. A tak je to dnes

s takzvaným křesťanstvím... Jsi-li pojmenován jménem nějaké denominace, dobře; oni přijímají otcovství nějaké denominace. Ale když se jedná o přijetí Otcovství Slova Božího — Krista — to ne! To je přivádí do rozpaků; oni nechtějí říct: „Ano, mluvil jsem v jazycích. Ano, viděl jsem vidění. Ano, věřím v Božské uzdravení. Ano, oslavuji Pána; jsem svobodný od všech organizací; nejsem s ničím takovým svázán; jsem služebník Krista.“ Ó, to je prostě trhá na kusy.

⁷¹ Jednou večer přišel mezi Obchodníky plného Evangelia do Chicaga jeden významný řečník. Dovolte, abych se tady na okamžik zastavil a řekl vám to (a vy mi to odpusťte); ale častokrát si myslíte, a já také, že to, o čem mluvíme, ohledně pravdy Bible, není mezi lidmi přijímáno; ale ono je. A někdy jsou hrozně proti tomu, ale ve skutečnosti to tak nemyslí. Oni se jenom pokouší zjistit, na čem stojíte.

Jako ten příběh o té skupině opilců, kteří se dohadovali, jestli existuje něco takového jako křesťanství; a jeden člověk řekl: „Já jednoho takového znám; je to moje žena.“

Řekli: „No, tomu nevěříme.“

On řekl: „Tak pojdte... Budeme dělat, že jsme opravdu opilí.“

⁷² A přišli tam do toho domu a vyváděli, jak jen mohli, a on řekl, aby jim uvařila nějaká vejce, a on to pak hodil na zem a řekl: „Přece umíš vejce usmažit líp než takhle!“ — a tak v tom domě vyváděli. A šli do druhého pokoje a rozvalili se tam do křesel; a uslyšeli, jak to tam ona vedle beze slova zametá... a brouká si pro sebe písničku:

*Copak Ježíš musel nést kříž sám,
a celý svět byl toho zproštěn?
... existuje přece kříž pro každého,
je kříž i pro mne.*

*A tak ten posvěcený kříž ponesu,
dokud mne smrt nevysvobodí,
a pak půjdu domů,
abych vzal korunu...*

Ten starý opilec řekl: „Vidíte, co jsem vám říkal?“ Řekl: „Ona je křesťanka!“ Vidíte? Oni ji chtěli jenom vyzkoušet. A někdy tento svět, sám jsem se o tom přesvědčil, vás jenom zkouší.

⁷³ No, nikdy jsem nepomyslel, že by se to stalo, ale myslím, že to

bylo minulou sobotu večer, nebo v neděli večer, ten velký řečník — já ne... nerad vyslovují jména lidí — ale on se snažil, jednal úplně v rozporu... Já se snažím ty církve udržet mimo to ekumenické hnutí, a on usiloval o to, aby je tam dostal. A on mluvil pro Křesťanské obchodníky (to shromáždění v Chicagu jsem měl mít já, ale myslel jsem si, že budu v té době v Africe, a tak jsem to nemohl vzít.) A ten člověk řekl... vystoupil tam a řekl: „Na zemi teď probíhá ta největší věc, která se kdy dělá, to největší hnutí: všechny církve se v tom ekumenickém hnutí vracejí zpět do Katolické církve a katolíci přijmou Ducha svatého.“

Jaká dábelská léčka!

⁷⁴ A ten vedoucí, bratr Shakarian, prezident Mezinárodního sdružení obchodníků se postavil a řekl — potom, když se ten muž posadil — tak řekl: „Tak, jak jsme to slyšeli, tak to není. Bratr Branham nám řekl, že toto ekumenické hnutí je všechny přivede ke znamení šelmy.“ (A ten člověk seděl na pódiu.) Rekl: „To je přivede ke znamení šelmy.“ A řekl: „A my se přikláníme k tomu, že to, co on říká, je pravda. Pojdme tedy naší cestou.“ A řekl: „Kolik z vás by si přálo, aby přijel bratr Branham a ukázal vám tu správnou stránku této věci, zvedněte...?“ A sedělo tam asi pět tisíc lidí a oni křičeli a volali: „Ať přijede alespoň na jeden den — na jeden den.“

⁷⁵ Bratr Carl Williams mi zatelefonoval a řekl: „Bratře Branhame, hochu, prošel jsem tím davem, a měl jsem od nich hned hromadu stodolarových bankovek v ruce, abych ti koupil letenku, abys sem přiletěl.“ Vidíte, jen na jeden den! Rozumíte, ti lidé... To Slovo někdy vsakuje na takových místech, o kterých my nevíme, rozumíte. Ale vidíte, když jste opravdu... Nezáleží na tom, jak moc je svět proti tomu, jak moc jsou denominace proti tomu, Bůh dokazuje, že to je pravda.

⁷⁶ Když nakonec udeří ta velká hodina, pak se možná budou dít věci, na které jsme nepomysleli.

Ano, pokud jste uvádění do rozpaků, to ukazuje, že si nejste jistí. A tak na to téma raději nebudete diskutovat, pokud byste tím měli být zahanbeni; nebudete o tom chtít vést diskusi — držíte se stranou.

Matouš 24:24; Marek 13:22

⁷⁷ Ale jak může člověk, který je naplněný Duchem svatým, jak může člověk plný moci Boží, lásky Boží ve svém srdci, mluvit několik minut s jiným člověkem a nezmínit něco o té lásce, která je v jeho srdci? Něco se děje; vy to nedokázete. Tohle musí být ten zlý den, o kterém Ježíš mluvil. Lidé se stydí za Slovo a za Ducha Božího a Jeho skutky v nich.

Ale když je lidem jasně pravda ukázána, tehdy Bůh... On se sám zjevuje skrze to Slovo... No, každý člověk může tvrdit cokoli, a my jsme to měli v těchto dnech, že lidé tvrdili tolik věcí, které byly hrozné. Ale podívejte, pokud existuje nějaká pravda, ona musí být skrze Slovo, protože oni říkají, že měli různého druhu věci; jako třeba olej, který po lidech tekla, a krev po dlaních; a ženám po zádech, a krev jim stékala dolů do bot a oni si ty boty vyzouvali a vylévali z nich olej; a vyskakovaly žáby a skákaly z pódia, a různé takové věci. Ale takové nesmysly v Bibli nenajdete. V Bibli ohledně něčeho takového žádné zaslíbení není. Ona pouze říká: „V těch posledních dnech bude ten duch tak blízko, že by svedl, kdyby to bylo možné, i vyvolené.“ Ale ohledně toho není žádné místo Písma.

⁷⁸ Ale pokud se jedná o to ryzi neposkvřené Slovo Boží, potvrzené Bohem, zdá se, že to uvádí do rozpaků i tu druhou skupinu na té radikální straně, rozumíte. Existují ohledně toho rozpaky; ale pro muže nebo ženu, chlapce nebo dívku, kteří jsou opravdovými křesťany, to je realita.

⁷⁹ Když Bůh dal zaslíbení křtu Duchem svatým a vy Ho obdržíte, pak se ve vás něco usadí a nic jiného to místo nedokáže obsadit. Když se člověk jednou setká s Bohem — ne v nějakém emocionálním rozvášnění nebo nadšení nebo v nějaké náboženské doktríně, nějakém katechizmu, nebo vyznání víry nebo dogmatu, který pro sebe přijal jako útěchu; ale když on opravdu přichází na to místo, jako Mojžíš tam daleko v poušti, který se setkal tváří v tvář se všemohoucím Bohem, a vidíte, jak k vám ten Hlas mluví, přesně v souladu se Slovem a zaslíbením této hodiny — tak to s vámi něco udělá, rozumíte. Vy se za to nestydíte. To s vámi něco udělá.

A teď se na to během asi patnácti minut podívejme.

⁸⁰ Jsou někteří lidé, kteří takové prožití obdrží. A tak jak k vám dnes mluvím — ne jako k nějaké církvi nebo denominaci; já k vám mluvím jako k jednotlivcům, ne kvůli tomu, že jste přišli sem do této modlitebny, kvůli tomu, že vás miluju a vy milujete mě — ne kvůli tomu. Ale dovolte mi, abych k vám promluvil jako umírající smrtelník, že jednoho dne musíte dojít na konec tohoto života, a já tam nemusím být, a jiný kazatel tam nemusí být, ale je Jeden, který se tam s vámi může setkat, a to je Bůh. A vy poslouvejte; nejedná se o to, že: „Moje žena je dobrou křesťankou“ nebo že „můj manžel je dobrý křesťan,“ ale o to: „Jsem v pořádku s Bohem? Setkal jsem se takto s Bohem?“ Ne kvůli tomu, že: „Můj pastor se setkal s Bohem,“ nebo že „můj diákon se setkal s

Bohem,“ ale „setkal jsem se s Bohem já?“ Ne kvůli tomu, že jsem křičel, že jsem mluvil v jazycích, ale protože jsem se s Ním setkal jako s Osobou. Pak se za to nikdy nebudete stydět.

⁸¹ Existuje něco, co je tak perfektní a čisté a skutečné... A zapamatujte si, můžete se setkat s nějakým duchem, který bude jednat jako Bůh; můžete se setkat s nějakým duchem, který bude dělat to nebo tamto nebo ještě něco jiného; ale sledujte to chvíli a podívejte se, jestli se to shoduje se Slovem Božím. Můžete se setkat s nějakým duchem, který vám řekne, že jste spaseni a dá vám nějaký nádherný pocit, že budete jásat a křičet, ale pokud potom dojde k popření Slova... Jak by mohl Duch svatý, který to Slovo napsal, své vlastní Slovo popřít? Tento Duch musí zdůraznit každé Boží zaslíbení svým „amen“. A pokud to tak není, tak jste se vůbec nesetkali s Bohem; setkali jste se s nějakým svůdným duchem; a dnešní svět je toho plný.

Skutky 2:38; Židům 13:8

⁸² Ale když vidíte, jak Bůh sestoupí a prohlásí, že udělá nějakou věc, a pak přijde a udělá to jednou a znovu a znovu, pak máte opravdového Božího Ducha. Jak by mohl být Duch na člověku — ten Duch svatý, který napsal Bibli — a pak se otočit a popřít to: „To není správné, to bylo pro nějaký jiný den?“ On řekl: „To zaslíbení totiž platí vám i vašim potomkům i všem, kdo jsou daleko, kohokoli povolá Pán, náš Bůh.“ (To jsou Skutky 2:38.) Jak tedy může nějaký duch přijmout něco jiného než toto, a přitom být od Boha, když Židům 13:8 říká, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky? Co kdyby někdo řekl: „Ó, já věřím, že On byl filozof, On byl dobrý člověk, On byl prorok, ale co se týče Jeho moci...“

⁸³ Jednou večer jsem měl rozhovor s Georgem Smithem, chlapcem, který chodí s mojí dcerou Rebekou. Je to prima kluk, zpívá tady v modlitebně, je to baptistický chlapec, který prostě řekl: „Moje jméno odtamtud odstraňte; já s tím nechci mít nic společného.“ A byla tam nějaká mladá slečna... Oni měli konferenci v nějaké Baptistické církvi tam na horách, a oni tam jsou striktně proti mně — všichni. A kolem... Oni neměli nic proti mně, mají to proti tomuto Slovu. Proti mně jako člověkoví, proti mně mít žádné námitky nemohou; nikdy jsem jim nic zlého neudělal, ale to je to, čeho oni se bojí, rozumíte.

⁸⁴ My jsme teď byli... Oni tam měli to shromáždění a měli tam mít nějakého misionáře, na poslední tři večerní shromáždění té velké konference, tam na těch horách, kde je chladnější počasí. A náhodou se stalo, když tam ten misionář vystoupil, že se dostal k Markovi 16 a řekl:

„V dnešní době je mnoho lidí, kteří nemohou věřit v Božské uzdravení.“ Řekl: „Byl jsem v Indii. Jsem totiž Ind, a byl jsem v Indii, když tam přicestoval nějaký muž ze Spojených států, jmenoval se bratr Branham.“ (Pastor se začal na židli vrtět.) A on řekl: „Moje manželka umírala na rakovinu; a já jsem byl slepý (nebo něco takového). On se za jednoho z nás pomodlil a druhého vyvolal z obecnstva, a neznal dokonce ani náš vlastní jazyk, a promluvil v Boží moci a řekl: „Jste uzdraveni.““

⁸⁵ No, chtěli ho umlčet, ale nemohli. To je, vidíte, přímo na jejich vlastní konferenci. A potom dokonce popřeli všechno... A někteří z těch lidí, dokonce moji... sestra toho chlapce... Oni tam prostě na to neměli co říct. Chtěli se jenom dovědět, jestli s tím nějakým způsobem není spojena, aby na to přišli a zjistili to.

A jedna žena řekla: „No, já tomu věřím.“

A Rebeka a George tu paní šli navštívit. A ona šla a přivedla dívku, která trpěla na... byla nějak trošku duševně zaostalá. A tak mě přiměli, abych tam jednou večer zajel a s tou dívkou se setkal. A já jsem tam zajel, a ta žena tam seděla a já jsem se zeptal: „Jsi věřící?“

Ona řekla: „Já nevím, jestli jsem nebo nejsem.“ No, ona nebyla duševně zaostalá, byl to prostě dábelický duch; oni si to neuvědomují. Rozumíte, on se tě zmocní, aniž by sis to uvědomil. To přichází v... Násilím člověka přemůže a oni to nepoznají.

⁸⁶ Ženy, které tady vychází na ulici v těch šortkách, ony si to neuvědomují. Ony mohou být... ony mohou dokázat a odpřisáhnout, že se vůči svému muži nedopustily žádné špatnosti, nebo něco v tom smyslu, ale ve svém srdci si neuvědomují, že se jich zmocnil dábelický duch. Jsou jím posedlé. Proč by si žena měla chtít před nějakým mužem svlékat šaty? V Bibli byla jenom jedna osoba, která to dělala, a ta byla duševně nemocná. Ostatní se snaží zakrýt. Ony si to neuvědomují; je to tak mazaná věc, tak zákeřná. Musíte na to být bdělí, musíte se srovnávat se Slovem Božím a podívat se, kde stojíte.

⁸⁷ Ta mladá žena řekla: „Ó, oni mi říkali, že jsem byla pokřtěná jako dítě.“ Řekla: „Nevím, jestli mám těm nesmyslům věřit nebo ne.“

Řekl jsem: „Nevěříš Ježíši Kristu?“

A ona řekla: „No, nevím, jestli jo nebo ne.“ Řekla: „Těm hokusům pokusům, tomu já nevěřím.“

Řekl jsem: „No, jistě, hokusům pokusům nevěříš.“ Řekl jsem: „Ale věříš, že On byl Synem Božím?“

„Ó,“ řekla, „mohl klidně být.“

Řekl jsem: „Věříš, že On je dnes ten stejný, ten Bůh, který tě může spasit?“

Ona řekla: „Jedná se o ty nesmysly o těch zázracích a takových věcech? Já ničemu z toho nevěřím.“

Řekl jsem: „Co bys dělala, kdybys seděla ve shromáždění a viděla Boha, Duchu svatého — který je tím jediným Bohem, který existuje, jak působí mezi lidmi — Bůh v Otcovství, ten ohnivý sloup... proroků, Bůh ve svém Synu a pak Bůh ve svém lidu? To jsou prostě Boží atributy — jednoho velikého Boha — to pokrývá věčnost.“ Řekl jsem: „Co kdybys uviděla, kdyby On — uprostřed svého lidu — otevřel oči slepému, navrátil hluchému sluch, a podíval se do publika a řekl lidem, co je s nimi v nepořádku, jako to dělal, když byl tady na zemi?“

Ona řekla: „Myslím si, že by to musel být nějaký horoskop.“

Řekl jsem: „Ty jsi v horším stavu, než jsem si myslel. Byla bys na tom lépe, kdybys byla pomatená; pak bys za to nebyla zodpovědná. Ale,“ řekl jsem, „ty jsi prostě posedlá zlým duchem.“ Řekl jsem: „Když Ježíš řekl té ženě u studny o jejích mužích, když pohleděl na ty lidi a znal jejich myšlenky, nazvala bys to horoskopem?“ Vidíte, byla prostě tak omotaná do denominace jménem luteránská, že všechno, co by bylo v rozporu s tím, považovala za špatné. No, Bůh chce lidi, kteří jsou omotáni do Slova. A všechno, co by s ním bylo v rozporu, aby *považovali* za špatné.

Ježíš řekl: „Ať každé lidské slovo je lží, a moje pravdou.“

Byl jeden muž, který žil ve velice vědeckém věku, jmenoval se Noe. On se za Boží Slovo nestyděl. Bůh se s ním setkal. On s ním mluvil; on věděl, že to byl Bůh. A On řekl: „Bude pršet.“ Předtím nikdy nepršelo, ale on věřil, že bude pršet; a ta víra, kterou měl, on se ji nestyděl uplatnit. Trvalo mu to 120 let, aby postavil koráb, zatímco ten svět byl proti němu. On se za Boží Slovo ve svém dni nestyděl a Bůh za to jeho i jeho rodinu zachránil.

⁸⁸ Byl... Jak pošetilé to mohlo jiným lidem připadat, ale pokud šlo o něj, on se setkal s Bohem. Bez ohledu na to, jak vědecky byli založeni ti ostatní, kteří byli proti tomu, když tvrdili, že se něco takového nemůže stát, že by se to nemohlo stát; on se setkal s Bohem! O to se jedná, když víš, že jsi s Ním mluvil!

⁸⁹ Mohli byste si myslet, že to byla nějaká hloupost, když někdo... když vím, že na světě je jenom několik lidí, kteří se drží toho, co říkám,

že je pravda... postavit se sem a říct: „Tak praví Pán, odjíždím do Arizony. Setkám se tam se skupinou sedmi andělů.“ No, je tu skupina mužů, kteří tam stáli a viděli, jak se to stalo.

⁹⁰ Tehdy večer, když jsem řekl: „Los Angeles se propadne do oceánu.“ Ale když ses setkal s Bohem, a ten Bůh, který neselhává, ten Bůh, který dělá přesně to, co řekl, že udělá — On to vždycky tak dělal — pak se za to nestydíš. Nemusíš couvat a nemusíš být kvůli tomu v rozpacích, můžeš to říct celému světu. Když se člověk setká s Bohem a hovoří s Ním a Boží realita se stává jeho realitou v jeho srdci, on se za to nestydí.

⁹¹ Noe se nestyděl. Zbytku světa to připadalo bláznivé, ale ne jemu.

2. Mojžíšova 4:10

⁹² Mojžíš, když byl před faraonem, on se faraonovi nestyděl říct, že se ty určité věci stanou, protože on se setkal s Bohem. Bůh mu to sdělil z hořícího keře. Mojžíš řekl: „Já—já koktám.“ To byl jeho problém, měl vadu řeči.

2. Mojžíšova 4:11, 12; 2. Mojžíšova 7:1

Bůh řekl: „Tamhle přichází Aron; ty mu buď Bohem, a on pro tebe bude prorokem. Já vím, že on dokáže mluvit plynule; a já budu s tvými ústy. Vždyť kdo dal člověku řeč?“ Amen. To se mi líbí. To je Bůh! „Kdo může člověka udělat hluchým nebo němým, a kdo způsobil, aby člověk mluvil?“ Bůh.

2. Mojžíšova 33:18

On řekl: „Pane, ukaž mi svou slávu!“

2. Mojžíšova 4:2

Řekl: „Co máš v ruce?“

2. Mojžíšova 4:2

On řekl: „Hůl.“

2. Mojžíšova 4:3, 4, 6, 7

Řekl: „Hod' ji na zem!“ A ona se proměnila v hada. On řekl: „Chyť ho!“ A on se znovu proměnil v hůl. Amen! On je Bohem. „Vlož si ruku do podpaží!“ On si ji tam vložil a vytáhl ji a ona byla bílá malomocenstvím. On řekl: „Vlož ji tam zpět a znovu vytáhni,“ a byla jako ta druhá ruka. „Já jsem Bůh.“

2. Mojžíšova 7:20; 2. Mojžíšova 9:23

A pak přišel před faraona a řekl, co mu Bůh pověděl, aby bylo řečeno. Řekl: „Stane se to-a-to.“ Vzal hrst písku a vyhodil ho do vzduchu a řekl: „Tak praví Hospodin, ať na tuto zem přijdou blechy.“ A přišly blechy. Nabral vodu a vylil ji do řeky a řekl: „Tak praví Hospodin,“ a všechny

řeky a všechno se obrátilo v krev. Přivolal z nebe krupobití.

3. Mojžíšova 20:10; 5. Mojžíšova 22:22, 24

⁹³ Víte, v těch posledních dnech by se ty rány měly znovu zopakovat. A pamatujte, trest pro cizoložníka v biblických dobách byla smrt ukamenováním; a nevěřící církev bude ukamenována k smrti krupobitím. To byl kdysi Boží způsob trestu. On ukamenuje tento nevěřící svět, tu cizoložnou generaci. On je ukamenuje z nebe krupobitím, ve kterém jedna kroupa bude vážit jeden talent, což je padesát kilogramů. Ta cizoložná církev bude... cizoložný svět zemře Bohem potrestán ukamenováním, tak jako na začátku.

⁹⁴ Dej se do pořádku s Bohem, církvi! To je to, co všichni musíme udělat, vrátit se zpět k Bohu!

1. Královská 17:1

Ten starý zarostlý, šedovlasý, s dlouhými licousy, plešatý, s rukama kost a kůže, osmdesátiletý Eliáš, který seděl tam v poušti a hleděl na hříchy lidu; jednou ráno k němu Bůh promluvil a řekl: „Sejdi tam dolů a řekni Achabovi, že z nebe nepadne ani rosa, dokud ji ty nepřivoláš.“ Mohu vidět jeho malé staré oči, jak hledí z té prošedivělé zarostlé tváře, tu hůl v jeho ruce, jak kráčí cestou, jako by byl šestnáctiletým chlapcem. Přišel přímo do přítomnosti krále a řekl: „Ani rosa z nebe nepadne, dokud o ni já neřeknu.“ On se nestyděl za Boha ani za Jeho Slovo. On byl připraven ho říct králi nebo komukoliv jinému. On se za to nestyděl; nemusel se skrývat a říkat: „Achabe, byl bys...”

⁹⁵ To mi připomíná něco, co se týká nás. Řekl jsem lidem: „Ocitl jsem se v takovém bodu, že potřebuji víc víry.“ Kvůli tomu jsem teď doma, abych získal nové vzplanutí víry. Musím... Vypadá to tak, že když se člověk modlí za lidi, tak se omlouvá: „Pane ďáble, mohl byste se postavit stranou a dovolit...” Nic takového! Víra má svaly a zarostlou hrud; když ona mluví, všechno ostatní ztichne. Nepřicházejte: „Pane ďáble, odejdete odsud?” *Ale:* „Utíkej odsud! Jsem synem Božím; jsem pověřen Bohem; nech je na pokoji.“ To zapůsobí.

⁹⁶ Nemusíš se ďáblu omlouvat, neměj s ním nic společného, nestyď se za Slovo Boží, nestyď se za to pověření, nestyď se za to, kým jsme. Jediné, za co se stydím, je: že jsem Branham; to je moje pozemské narození. Stydím se za to, v čem jsem selhal, ale jako Jeho služebník se nestydím! Nestydím se za Jeho Slovo, ať je to před denominacemi, králi, vladaři, nebo před kýmkoliv; jsem prostě hotov vydat svědectví, pokud o to Bůh požádá.

2. Mojžíšova 10:10, 11

97 Mojžíš předstoupil před faraona; on se mu nestyděl říct, že nebudou dělat kompromis, a že vezme ty své natolik a tolik dnů na poušť. Faraon řekl: „Některé ženy zůstanou tady, i děti.“

2. Mojžíšova 10:9

Mojžíš řekl: „Půjdeme všichni. Nezůstane tu ani kopyto; bereme s sebou náš dobytek a všechno.“ On se nestyděl. Proč? On vešel do světla vysvobození.

2. Mojžíšova 3:6, 8

98 A proto, pokud nějaký muž nebo žena, pokud jsou nemocní nebo něco takového, a jednou přijdou do přítomnosti Boží a uvědomí si, že je Bůh uzdravil, vy vstupujete do toho světla vysvobození. Vy neděláte žádný kompromis. V jeho srdci je vysvobození, protože on se setkal s Bohem, který řekl: „Já jsem Bůh Abrahamův, který dal Abrahamovi zaslíbení, a čas vykoupení... vysvobození je tu; posílám tě tam, abys je vyvedl.“ Za co by se on měl omlouvat?

99 Faraon ho mohl zabít; on byl jen člověk; byl otrok. On ho mohl zabít, ale on se za Slovo nestyděl. Nepřišel tam, neklekl na kolena a o nic před faraonem nežadonil. On řekl: „Přišel jsem, abych je vyvedl.“

Faraon řekl: „No, to nemůžeš udělat.“

On řekl: „Dobře, tak bude na zemi tolik blech, že se přes ně budeš brodit.“ A to se stalo.

Řekl: „Ó, Mojžíši, odstraň je!“

On řekl: „Dobře, jsi hotov činit pokání?“

Řekl: „Ano, můžeš jít do pouště jen na tolik a tolik dnů.“

2. Mojžíšova 8:21; 2. Mojžíšova 10:21

On řekl: „Tak přijdou mouchy.“ Amen! Řekl: „Přijde tma.“ Byla taková tma, že neviděli z jednoho místa na druhé.

2. Mojžíšova 12:29

100 A nakonec přišla smrt. Od faraona až po služebníka, byla to smrt nejstaršího dítěte v rodině. On se nemusel nikomu omlouvat. Byl synem Abrahama, zrozený z Ducha Božího; bylo mu dáno Boží pověření, Boží poselství, aby tam šel a ty lidi vyvedl.

No, copak Bůh nemůže povolát tutéž věc v této hodině, aby z církve vyvedl nevěstu?

1. Samuelova 17:34–37

101 Daniel byl v... nebo spíše David, on se před Saulem nebál. Když

se všichni Goliáše báli, on neměl strach vystoupit a říct: „Tvůj služebník...“ Byl jenom takovým malým ryšavým chlapcem, a řekl: „Tvůj služebník pásl otcovy ovce, a přišel medvěd a vzal jednu z nich; já jsem ho po poušti pronásledoval a tímhle prakem jsem ho zabil. Jednou přišel lev (ó, lev!) ... přišel a zmocnil se jedné z nich a utekl na poušť; srazil jsem ho prakem, a když se postavil, tak jsem ho zabil.“ On řekl: „A tentýž Bůh...“ Stál tam ten král odpadlík a ti nicotní vojáci, kteří tvrdili, že slouží nebeskému Bohu, a přitom dovolili tomu neobřezanému Filistínovi se tam postavit a vyzývat armádu živého Boha. On řekl: „Tvůj služebník zabije i jeho; protože Bůh, který mi vydal do rukou toho lva i medvěda, mi vydá i toho neobřezaného Filistína.“ On nekoktal, neřekl: „Možná se to stane;“ on řekl, „to se stane!“ On se za to nestyděl.

Daniel 6:10

¹⁰² Daniel se před králem nebál vzepřít jeho příkazům, že každý se bude modlit pouze k němu. On otevřel svá okna, otevřel okna dokořán a modlil se třikrát denně. On se nebál.

Daniel 3:17, 18

Sidrach, Mizach a Abdenágo se nebáli ohnivé pece. Řekli: „Náš Bůh je schopen nás vysvobodit. Bůh nás může vysvobodit, ale i kdyby to neudělal, tvé soše se nepokloníme.“ Oni se za to nestyděli. Ne, přátelé! Nikoliv! Oni se za to rozhodně nestyděli, protože to věděli.

Soudců 15:15

¹⁰³ Samson se před Filistíny nestyděl. Když jich k němu tisíc běželo, vzal do ruky oslí čelist. A oni měli na hlavách helmy z bronzu, asi jeden a půl palce silné, a on jich skolil tisícovku... a stále svíral tu čelist ve své ruce. On nebyl na rozpacích; on prostě popadl to, co bylo po ruce a pustil se s tím do práce. On si uvědomoval, že Duch Boží byl na něm. Uvědomoval si, že se narodil jako nazarejský. Věděl, že nic ho nemůže obtěžovat; on byl služebník Boží. Dokud se nacházel v Boží vůli, nic se mu nemohlo postavit do cesty, bez ohledu na to, kolik *proti němu* povstalo králů nebo Filistínů nebo čehokoli jiného. To je pravda.

Matouš 14:4; Jan 1:29

¹⁰⁴ Jan se nestyděl za Slovo, které k němu přišlo na poušti a řeklo mu, aby šel křtít ve vodě. On se nestyděl říct: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa,“ protože Duch Boží byl na něm. On se před těmi knězi nestyděl. On se nestyděl za Slovo Boží, když přišel k Herodovi. S Herodem žila Filipova manželka. On přišel přímo před obličej krále — tento starý chlap se zarostlou tváří přišel tam z té pouště, bez žádného vzdělání nebo něčeho takového — přišel přímo před obličej Heroda a řekl: „To není přípustné, abys ji měl!“ On se za Slovo Boží nestyděl.

Jistě, on se za to rozhodně nestyděl.

Štěpán se za Slovo Boží nestyděl.

Lukáš 24:49

¹⁰⁵ Na počátku, ti letniční lidé, kteří tam byli ve dni Letnic, když se shromáždili v tom horním pokoji, sestoupil na ně na základě Božího zaslíbení Duch svatý. Lukáš 24:49 řekl:

... hle, já na vás pošlu zaslíbení svého Otce. Vy však zůstaňte ve městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí shůry.

Lukáš 24:49; Skutky 2:16, 17, 38

A právě to zaslíbení, které jim bylo zaslíbeno ze Slova Božího... „Hle, posílám na vás zaslíbení svého Otce, ale počkejte (Nepřijímejte už víc teologie nebo vzdělání, a tak dále.) Počkejte, dokud nebudete oblečeni mocí.“ A když ta moc z nebe přišla jako valící se silný vítr, oni se za Evangelium nestyděli. Petr se postavil a řekl: „Čiňte všichni pokání. Vy muži jste hříšnýma rukama ukřižovali Knížete pokoje, kterého Bůh vzbudil z mrtvých; čehož my jsme svědkové, protože toto je to, co Joel řekl, že se stane v těch posledních dnech: ‚Vyleji svého Ducha na veškeré tělo.‘“ On se za Evangelium nestyděl.

¹⁰⁶ Malý Štěpán, o kterém jsem se zmínil před několika minutami, když tamtudy prošel jako nějaké tornádo... nebyl kazatelem, byl pouze diakonem, ale všude vydával svědectví o zmrtvýchvstání. On se setkal s Bohem. A bylo to jako... Pokusit se ho zastavit? No, to by bylo jako pokus o uhašení hořícího domu za větrného dne v období sucha. Pokaždé, když zafouká vítr, on jen roznítí další plamen.

¹⁰⁷ Oni ho přitáhli před radu Sanhedrinu. Dokážete si představit, co to bylo? To bylo jako Ekumenická rada. Všechna náboženství přistupují k Ekumenické radě; všichni spadali pod radu Sanhedrinu. Farizeové, saduceové, herodiáni, kdokoliv to byl, museli patřit do té rady. A oni ho chytili, ne jenom jedna organizace, ale chytla ho ta veliká rada: „My z něj vyždímáme šťávu.“

Skutky 7:2, 51

¹⁰⁸ Když tam tehdy ráno stál, Bible říká, že jeho obličej vypadal jako obličej anděla. On řekl: „Muži a bratři, dovolte, abych k vám promluvil. Naši otcové, předtím než přišli do Cháranu, bydleli v Mezopotámii,“ a tak dále. On pokračoval a předkládal místa Písma, a když s tím vším byl u konce, sestoupil na něj Duch a on řekl: „Vy lidé tvrdé šije a neobřezaného srdce a uší, vy se vždycky protivíte Duchu svatému; jako to dělali vaši otcové, tak to děláte i vy.“ On se za to Evangelium nestyděl;

nestyděl se za Slovo; nebyl před žádnou radou Shanhedrinu v rozpacích. Ne.

Skutky 9:3-5

109 Pavel řekl před Agrippou... on byl Žid, učil se u Gamaliele (to byl velký hodnostář, opravdu) ... Ale jednoho dne na cestě do Damašku se ocitl v přítomnosti... přišel do kontaktu s Bohem. Z nebe sestoupil Anděl ve formě ohnivého sloupu, světla, které ho srazilo na zem. On vstal a řekl: „Pane, kdo jsi?“

Skutky 9:5

A On řekl: „Já jsem Ježíš.“

Skutky 26:13-15; Římanům 1:16

Pavel tam stál před Agrippou a znovu ten příběh opakoval. Řekl: „Nestydím se za Evangelium Ježíše Krista, protože ono je mocí Boží ke spasení pro každého, kdo věří.“ Jistě.

110 No, přátelé, procházíme s lidmi přes ty věky (ale už jsme náš čas přetáhli), ale dovolte mi říct toto: člověk, který jednou přišel do kontaktu s Bohem, který je Slovem, a to Slovo se pro něj stalo jasné a projevilo se před ním, on se za to nestydí. Nejsi v rozpacích. To mě neuvádí do rozpaků říct, že věřím každému Slovu Božímu. Neuvádí mě to do rozpaků, když mi Pán řekne, abych něco řekl; ty jdeš a řekneš to a uděláš to. Neuvádí mě to do rozpaků říct, že jsem byl naplněn Duchem svatým. Neuvádí mě to do rozpaků říct, že jsem mluvil v jazycích. Neuvádí mě to do rozpaků říct, že náš Pán mi ukázal vidění. Neuvádí mě to do rozpaků říct, že On je tentýž včera, dnes i na věky.

Matouš 10:19, 20; Marek 8:38; Marek 13:11; Lukáš 9:26; Lukáš 12:11,12

111 „A když vás povedou před vladaře a krále pro mé jméno, nedělejte si předem starosti, jak a co byste řekli, ale mluvíte to, co vám bude dáno v tu chvíli. Nejste to totiž vy, kdo mluví, ale můj Otec, který ve vás přebývá. A kdo by se styděl za mě a za má slova v tomto pokolení, za toho se budu stydět před mým Otcem a svatými anděly.“ Ať nám Bůh pomůže, abychom se nestyděli, ale ať nám pomůže, abychom byli živým svědectvím.

Jan 10:34, 35

112 Každý člověk ve Starém zákoně... Když přicházeli ti proroci, oni se stávali živým Slovem. Oni byli Slovem. Ježíš řekl, že byli nazváni bohy, a opravdu byli, protože k nim přicházelo Slovo Boží. Oni říkali: „Je to ,Tak praví Pán.““ A každý Kristův učedník, který přišel skrze vykoupení do kontaktu s Ním, a spasení vstoupilo do jeho srdce, on je vlastníkem Boha. Jakým druhem života bychom měli žít a jak bychom si měli počínat a jak bychom měli mluvit, jestliže sám Bůh je reprezentován skrze naše

vlastní smrtelná těla? Kdo by se za to mohl stydět?

113 Kdybych byl tady v Jeffersonville u policejní jednotky a procházel tu ulicí s veškerým zákonným zmocněním, já bych se za to město nestyděl; byl bych součástí tohoto města; byl bych policistou, součástí tohoto města, abych dohlížel na pořádek a správné chování. Kdyby někdo projel na červenou, nestyděl bych se mu říct, že udělal špatnou věc, nestyděl bych se mu dát pokutu; je to moje povinnost, protože jsem městem placený; díky městu mám živobytí; mám od města tu autoritu. Je to jedno, jestli by byl opilý, nebo o jakou věc by se jednalo, to město by stálo za mnou. Stál bych na svých základech, protože jsem policista, a byl jsem k tomu ustanoven nebo na toto místo umístěn a byla mi dána autorita, abych to dělal. Měli byste vzít zákon a právo a ty ostatní věci a dohlížet, že je to dodržováno.

Jan 14:12

114 A jestliže jsi křesťan a byl jsi naplněn Duchem a neseš svědectví o zmrtvýchvstání Ježíše Krista, že On je tentýž včera, dnes i na věky, tak nedovol žádnému ďáblu, aby se tě snažil postrkovat sem a tam a říkal: „Nebudeš dělat tohle a nebudeš dělat tamto.“ Jen to dělej. Bůh ti dal... Podívejte, my nemáme moc. Ten policista nemá sílu zastavit ani jedno auto. Jedná se... Někdy to auto má motor o síle tři sta nebo čtyři sta koňských sil; co on by s tím svedl? Ale on má autoritu. To je církev; my máme autoritu skrze zmrtvýchvstání Ježíše Krista a zaslíbení Jeho Slova. Haleluja! „Věci, které dělám já, i vy dělat budete, a více než tyto dělat budete, protože já odcházím k Otci.“

115 Nestydte se tedy za Něj v této generaci — hříšné, pomatené, v té poslední generaci, která kdy na této zemi bude. Tato hříšná, cizoložná a plná zahnívajících vředů, všechno... Všechny slušné věci se staly neslušné. Národní politika, samá špína, národy jsou rozpadlé. Lovci na safari si musí brát s sebou daleko do afrických džunglí rádia se silnými zesilovači, aby mohli poslouchat Elvise Presleyho, Pata Boona, tyhle chlapy s rokenolem a twistem. A ti domorodci je pozorují, jak jednájí a potřásají hlavami a takhle se chovají; ti domorodci tam stáli a dívali se na ně. Ale podívejte, to nejsou Američani jako Pat Boone a Elvis Presley a Ricky Nelson a jako ti ostatní chlapi. To nejsou Jidáši tohoto druhu, ale oni... Podívejte, to je duch, a ten duch není jenom v Americe; on se rozšířil do celého světa, aby je přivedl k bitvě na Armageddonu. Oni se takhle chovají, ať už jsou... ať už pocházejí z kteréhokoli národa (z Afriky, Indie, odkudkoliv), ta vulgárnost a ošklivost se rozšířila po celé zemi, díky jednomu jedinému člověku, který s tím začal.

116 A stejně tak se do celého světa rozšířilo i Evangelium a moc všemohoucího Boha. A teď probíhá čas oddělení, když Bůh svolává nevěstu, a ďábel svolává církev. Dovolte mi být částí té nevěsty. Modleme se.

Matouš 24:28; Lukáš 17:37

117 Drahý Bože, vidíme nápis na stěně, Pane; jsme na konci času. Víme, že před námi jsou velké věci, ale přesto někde, někde tady venku v tom zmatku se stále nacházejí počestní lidé, kteří byli určeni k životu. Bylo by to nemožné, aby to vykonali jeden nebo dva lidi; ale, Bože, ať my všichni společně, ať zaneseme do každého koutu, kam jen můžeme, tu dobrou zprávu, že Ježíš přichází a ať vidíme... prostě rozšiřujeme kolem trochu chleba, trochu Slova. Kdekoliv jsou orli, oni za tím pokrmem půjdou. Ať to přijde skrze magnetofonový pásek nebo ať to přijde skrze Slovo nebo nějaké svědectví, orli to budou následovat do jejich hlavního stanu. Protože je napsáno: „Tam, kde je čerstvé maso, tam se shromáždí orli.“

Jan 1:14; 2. Timoteovi 4:2-4

118 Drahý Ježíši, my víme, že Ty jsi tím čerstvým pokrmem, který jíme; Ty jsi Slovem, a to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Prosíme, Bože, aby, když to Slovo rozséváme, aby ho ti opravdoví orli našli. Dej, abychom se nestyděli, když se postavíme před lidi — bezbožné, lhostejné lidi, nábožné, ať je to kdokoliv. Jako Pavel říkal Timoteovi, aby byl připraven v každém okamžiku, vhodném i nevhodném, kárat, napomínat se vši trpělivostí v nauce, protože přijde čas, kdy nesou zdravé učení, ale budou si podle svých vlastních chutí shromažďovat učitele lechtající jejich sluch a odvrátí se od pravdy k bájím. Bože, my v tom dni žijeme. Tys mi dovolil žít dostatečně dlouho, abych viděl, že se to děje, jak to leží rovnou tady v tom základním kameni této modlitebny, kam to bylo vloženo před třiatřiceti lety.

Zjevení 22:18, 19

119 Bože, požehnej každému zde přítomnému. Pokud by tady byl někdo, Pane, kdo není připraven se s Tebou setkat, kdo nedokáže zcela souhlasit s Tvým Slovem a nesetkal se s Tebou tváří v tvář a uvědomuje si, že... Ty, nejenom skrze nějaký akt nějakého druhu přijetí, jako když někdo přijímá nějaké vyznání víry nebo něco takového, ale jako ten, kdo se setkal s živým Bohem; a pokud to *ještě* neudělali, Pane, kéž by to udělali právě teď. Věřím, že Ty jsi v této hodině opravdu nablízku. Já nevím, koho se to týká. Nevím ani, jestli někdo takový je tady, ale prostě se cítím být veden, abych se k Tobě modlil. Ne, aby mě lidé slyšeli, protože to by byl jenom nějaký pokrytecký rituál. Bože, ať jsem od něčeho takového dalek, já nechci být pokrytec. Ale modlím se

s upřímností ve svém srdci, Pane, ať je to on nebo ona, ke komu dnes ráno mluvíš, ať v pokoře, a ať se za to nestydí, ať Tě teď přijmou tam hluboko do svých srdcí a přijdou dnes večer a dají se pokřtít ve jménu Ježíše Krista a následují každé slovo — každé slovo. Pokud byli pokřtěni jinak nebo pokřtěni pokropením, politím — pamatujte — a my na to pamatujeme, Pane, že Ty jsi řekl: „Kdokoli ubere jedno slovo z této Knihy nebo k ní jedno slovo přidá, jeho část bude odejmuta z Knihy života.“ I kdyby se o to pokoušel, pokoušel se přijít a vložit své jméno do té Knihy, to nebude fungovat. Dovol tedy, abychom byli upřímní a pokorní. Oni jsou ve Tvých rukou, Pane. Ty s nimi udělej, co považuješ za vhodné, protože jsou Tvoji. Ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího.

¹²⁰ A teď, když máme skloněné hlavy, chci, abyste o tom teď skutečně vážně přemýšleli. Omlouvám se především, že jsem asi o patnáct minut přetáhl. Chceme teď broukat, a vy teď jen přemýšlejte ve svých srdcích: „Setkal jsem se opravdu s Bohem?“ Přemýšlejte o tom teď opravdu upřímně, protože už příliš mnoho času nezbyvá, možná dokud... možná je to ta poslední příležitost, kdy jsme se setkali před Jeho příchodem. Je to blízko, přátelé. Vypadá to, jako že každé místo Písma je téměř vyplněno. A to může být pro tebe i pro mne... to může být naše poslední šance. Před nastáním noci už tu nemusíme být.

*... půjdu s Ním, s Ním celou cestu.
Slyším, jak mne volá můj Spasitel.
(Stydíš se za mne a za moje Slovo?)
Slyším, jak volá můj Spasitel,
(Jen si představ, že teď ležíš na smrtelné posteli.)
slyším, jak mne volá můj Spasitel.
(Tehdy už může být příliš pozdě, ale teď ještě
není.)
„Vezmi svůj kříž (můžeš se teď obětovat)
... následuj mne.“*

No, odpověz si ve svém srdci na toto:

*Půjdu s Ním skrze Getsemane,
půjdu s Ním skrze Getsemane,
půjdu s Ním skrze Getsemane,
půjdu s Ním, s Ním celou cestu.*

A teď s našimi skloněnými hlavami, zvedněme ruce a řekněme:

*Půjdu s Ním skrze soud,
 (To je právě to, co teď probíhá;
 On nás soudí.)
 Půjdu (Pane, shledáváš, že jsem se provinil?
 V tom případě mi promiň.) skrze soud.
 (Jakého mne dnes ráno vidíš, Pane?)
 ... s Ním skrze soud,
 (Zpytuj mne, Pane, podívej se, jestli se ve mně
 nenachází nějaká nečistá věc.)
 ... s Ním, s Ním celou cestu.*

121 Otče, děkujeme Ti dnes ráno za ty všechny ruce. Neviděl jsem ani jednu osobu, která by nezvedla ruku. Děkuji Ti, Pane. Doufám, že ani Ty, Pane. Nikdo, kdo by nezvedl svou ruku; oni jsou připraveni projít soudem. Sud' nás, Pane, a pokud v nás bude nalezena nějaká špatnost, odpusť nám to, Otče. Projev nám svou milost, protože my nechceme čelit Tvému soudu, když už nebude přítomno milosrdenství. A tak milosrdenství je teď přítomno, a tak se modlíme, Bože, abys nás soudil a odpustil nám naše hříchy na základě Tvého Slova a Tvého zaslíbení a dovolil nám žít pro Tebe po všechny dny našeho života, abychom se za Evangelium nestyděli.

122 A teď, Otče, je-li to Tvá vůle, my zahajujeme tři neděle se shromážděními po sobě. Připrav na to naše srdce, Pane. Připrav mě, ó, Bože. Já jsem ten, kdo tu stojí, a tak velmi Tě potřebuje. Prosím, abys mě vedl a usměrňoval ve věcech, které bych měl udělat a říct v těchto příštích dnech. Ved' a řiď našeho vzácného bratra Nevilla, toho šlechtného Tvého služebníka, a také bratra Manna a diákonu této církve a důvěrníky a každou osobu, která sem chodí. Připrav nás, Pane, abychom mohli být schopni skutečně křesťanským způsobem k Tobě přivádět hříšníky a vést členy církve k poznání toho Boha, o kterém víme, že jsme se s Ním osobně setkali; ať se On stane také jejich Bohem.

123 Otče, my to udělat nedokážeme. My je nedokážeme poslat, ale Ty, Duchu svatý, působ na ty lidi — na ty členy církvi. A tak jak jsi mi dal to malé prožití, které jsem s Tebou měl tehdy ráno: „Jdi a přiveď pro mého Syna nevěstu. Vezmi ji z lidí, z církvi; vytáhni ven tu nevěstu.“ A když se teď modlím, Pane, Ty pošli tu Rebeku; já se budu snažit být Eliezerem. Pomoz mi, abych byl věrným služebníkem, a ať nebeský Bůh pošle svého Anděla přede mnou... před námi, abychom dali ty věci dohromady, abychom vybrali nevěstu, kterou jsi Ty zvolil. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

124 No, je mi líto, že jsem vás zdržel trochu déle — máme dvacet pět minut zpoždění; už před pětadvaceti minutami jsem měl být odsud pryč. Ale teď... Máte rádi tu starou píseň „Vezmi jméno Ježíš s sebou“? Není krásná? Zpíval jsem ji celých třiatřicet let jako píseň na rozchod; a k vodnímu křtu *jsem zpíval*: „Stojím na rozbouřeném břehu Jordánu.“ Myslím, že to je tak krásné: „Vezmi je, kamkoliv jdeš.“

*Vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země... (Podejte si s někým ruku.)
Vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe!*

Pamatujte na bohoslužbu dnes večer v půl osmé — v půl osmé, dnes večer. Zazpívejme ještě tuhle jednu sloku.

*Vezmi jméno Ježíš s sebou
jako štít před každou léčkou,
když se kolem tebe hromadí pokušení, (Co máš
tehdy udělat?)
jen zašeptej to svaté jméno v modlitbě.*

*Vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe.
Vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe.*

Jan 5:43

125 Přišel sem někdo kvůli tomu, aby byl po této bohoslužbě pokřtěn? Pokud ano, zvedněte ruce. Je tu někdo, kdo chce být pokřtěn? Dva, dobře, kteří chtějí být pokřtěni hned po této bohoslužbě. A jestli ostatní z vás, kdokoliv by chtěl být pokřtěn, budeme mít bohoslužbu spojenou se křtem během každé z těchto bohoslužeb. Jediná věc, kterou musíte udělat, je, abyste o to požádali. Jsme připraveni vás pokřtít; je to naše povinnost, pokřtít vás ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Je to naše povinnost, abychom to udělali. A rádi to kdykoliv uděláme. Vy, kteří máte být pokřtěni, běžte hned po bohoslužbě do těch pokojů, a budeme mít vodní křest. Každý, kdo je chce následovat, to bude... jistě, jsme tady. Jestli jste ze svých hříchů dělali pokání a přijali Ježíše jako svého Spasitele... *Možná* jste byli křesťany celá léta a nikdy neviděli to světlo, a to světlo vysvobození přišlo teď, že žena, nevěsta, musí přijmout to jméno. Ježíš řekl: „Přišel jsem ve jménu svého Otce, a nepřijali jste mě.

Ale jestli někdo přijde ve svém vlastním jménu, vy ho přijmete. (To je vaše denominace. Každý syn přichází ve jménu svého otce. Já přicházím ve jménu svého otce. A jaké bylo Jeho jméno? Jaké je jméno Otce? Ježíš!) Já jsem přišel v Otcově jménu, a nepřijali jste mě.“ No, a Jeho nevěsta bude mít samozřejmě Jeho jméno. Já jsem si vzal ženu, která se jmenovala Broyová a ona se stala Branhamová. On přichází pro nevěstu. Opravdu na to pamatujte, když budete přicházet k tomu bazénu.

¹²⁶ Skloňme teď naše hlavy. Bratr Vayle, který tu je, pro nás není někým cizím. Je to velice vzácný bratr; byl se mnou na mnoha shromážděních — on i jeho manželka. A on teď také sepisuje ta kázání a věci, které vyjdou v knižní podobě. Bratře Vayle, rozpustil bys nás v modlitbě, když skloníme naše hlavy?

Poslední návštěva v Jižní Africe

Neznámé místo v Jižní Africe, 27. května 1965

¹ Je to jedna z největších chvil mého života. Očekával jsem na tento okamžik patnáct let. Od chvíle, kdy jsem vás opustil, vás mé srdce toužilo znovu vidět. Velmi jsem se modlil, abych se mohl znovu vrátit. Před několika týdny jsem byl ve velkém očekávání a věřil jsem, že budu moci přijet a mít shromáždění. Ale když jsem dostal vízum s omezením, málem jsem dostal infarkt, tolik jsem toužil přijet. Ale přesto věřím, že s Boží pomocí budu znovu sloužit ve jménu Pána Ježíše mezi africkým lidem. Bůh zaslíbil, že nám splní touhu našeho srdce, a to je jedna z tužeb mého srdce.

Matouš 22:21; Marek 12:17; Lukáš 20:25

² Vzpomínám si na ta velká shromáždění tady v Johannesburgu. Vzpomínám na toho chlapce s kratší nohou, který se přibelhal, a jak *potom* znovu chodil normálně; a na tu paní, která... ta dívka, jejíž záda byla uzdravena, a její matka omdlela a převrátila se na ta nosítka. [Nějaký africký bratr říká: „To byla sestřenice mé manželky.“] Tvé manželky sestře... Ó, stalo se tolik velkých věcí. Není pochyb o tom, že mnoho z těch lidí, kteří navštěvovali ta shromáždění, je už dnes u Pána. I já jsem od té doby zestárnul. Nebude to už trvat dlouho a nastane čas mého odchodu. Potom spolu budeme navěky, a nebudou zapotřebí víza. Cítím se, jako bych přinášel poselství, ale v Písmu je napsáno: „Dejte císaři to, co je císařovo, a Bohu dejte to, co patří Bohu.“ Očekávám, že během krátké doby se tu s vámi *znovu* setkám; podám si s vámi ruce a budeme mít znovu společenství.

³ Vážím si všech těchto znamenitých mužů. Přál bych si, aby tu dnes mohli být všichni moji bratři z Afriky, ze všech denominací, abychom se mohli společně sejít a celý večer spolu hovořit. Rád bych slyšel, co tady pro vás Pán udělal. A já bych vám rád vyprávěl, co On dělá pro nás tam po druhé straně oceánu. Možná, že *nám* to jednoho dne umožní, a než ten den nastane, budu se za vás modlit, a vy se modlete za mne. Bůh vám žehnej.

